

Đại náo cấm cung

Hồng Thất công, Chu Bá Thông, Quách Tĩnh, Hoàng Dung bốn người lên thuyền nhỏ đi về đất liền phía tây. Quách Tĩnh ngồi ở cuối thuyền chèo, Hoàng Dung thì không ngừng hỏi han Chu Bá Thông về việc cưỡi cá mập ngao du trên biển, Chu Bá Thông cao hứng, lập tức muốn tìm cách bắt cá mập để cùng Hoàng Dung nô đùa một phen.

Quách Tĩnh thấy sắc mặt sư phụ có vẻ không hay, bèn hỏi: -Lão nhân gia người thấy thế nào?

Hồng Thất công không đáp, thở hổn hển, tiếng nghe khò khè. Sau khi y bị Âu Dương Phong dùng Thấu cốt đả huyết pháp điểm huyết, huyết đạo tuy đã giải khai nhưng nội thương lại nặng thêm. Hoàng Dung dứt cho y mấy viên Cửu hoa ngọc lộ hoàn, y thấy bớt đau nhưng vẫn còn thở dốc.

Lão Ngoan đồng bắt kể người ta sống chết ra sao, cứ mồm năm miệng mười đòi xuống biển bắt cá. Hoàng Dung bết là không hay, đưa mắt nhìn y liên tiếp muốn y im lặng đừng quấy rầy Hồng Thất công nữa. Chu Bá Thông không đếm xỉa gì tới, cứ làm ầm lên không chịu thôi. Hoàng Dung cau mày nói: -Người muốn bắt cá mập, lại không có mồi để nhử cá tới thì nói nhiều làm gì?

Lão Ngoan đồng tuy già nhưng không tự trọng, bọn tiểu bối chửi mắng y cũng không để ý, ngấm ngấm một lúc chợt nói: -Có rồi. Quách huynh đệ, ta cầm tay người, người thả nửa người xuống ngâm dưới nước.

Quách Tĩnh tôn kính nghĩa huynh, tuy không biết y có ý gì nhưng cũng định làm theo. Hoàng Dung kêu lên: -Tĩnh ca ca, đừng đếm xỉa tới y, y muốn dùng người làm mồi để nhử cá mập đấy.

Chu Bá Thông vỗ tay kêu lên: -Phải rồi, cá mập mà tới thì ta sẽ đánh ngất đi rồi nhấc lên, quyết không để người bị thương. Còn nếu không thì người nắm tay ta, ta ngâm nửa người dưới nước để nhử cá mập.

Hoàng Dung nói: -Một chiếc thuyền nhỏ thế này mà hai người các người lại làm rối lên như thế mà không lật mới là lạ.

Chu Bá Thông nói: -Thuyền lật thì càng hay, chúng ta sẽ xuống biển nô đùa.

Hoàng Dung nói: -Thế còn sư phụ bọn ta thì sao? Người không muốn ông sống phải không?

Chu Bá Thông vò đầu gãi tai không biết trả lời thế nào, lát sau lại trách Hồng Thất công lẽ ra không nên bị Âu Dương Phong đả thương. Hoàng Dung quát: -Người mà còn ăn nói bậy bạ, ba người bọn ta sẽ không trò chuyện gì với người ba ngày ba đêm đấy.

Chu Bá Thông lè lè lưỡi không dám mở miệng nữa, đón lấy hai chiếc mái

chèo Quách Tĩnh đưa cho ra sức chèo thuyền.

Nhìn thấy đất liền còn cách không xa, nhưng chèo đến tối mới vào tới bờ.

Bốn người ngủ một đêm trên bờ biển, sáng sớm hôm sau bệnh tình của Hồng Thất công lại nặng thêm, Quách Tĩnh lo lắng rơi nước mắt. Hồng Thất công cười nói: -Cho dù có sống thêm một trăm năm thì rốt lại cũng phải chết. Hảo hài tử, ta chỉ còn một điều tâm nguyện, khi nào lão khiếu hóa còn thở thì các người phải giúp ta thôi.

Hoàng Dung sụt sịt nói: -Xin sư phụ cứ nói.

Chu Bá Thông nói chen vào: -Lão Độc vật kia trước nay ta thấy ngựa mất lắm, lúc sư ca ta lâm tử cũng vì y mà phải giả chết trước một lần. Một người chết hai lần thì người nói có vừa ý không? Lão khiếu hóa người cứ việc chết đi, yên tâm đi ta sẽ trả thù cho người, đi giết chết y.

Hồng Thất công cười nói: -Báo thù rửa hận à, cũng không đáng là tâm nguyện gì đâu, là ta muốn ăn một tô nem Uyên ương ngũ trân trong nhà bếp hoàng cung.

Ba người chỉ cho là y có chuyện gì lớn, nào ngờ là ăn một tô thức ăn ngon.

Hoàng Dung nói: -Sư phụ, thế thì dễ lắm, ở đây cách Lâm An không xa, con tới hoàng cung ăn trộm mấy nồi lớn ra, để người ăn một phen cho thỏa.

Chu Bá Thông lại chen vào: -Ta cũng muốn ăn.

Hoàng Dung trợn mắt nhìn y nói: -Người thì biết cái gì là ngon cái gì là dở chứ?

Hồng Thất công nói: -Món nem Uyên ương ngũ trân ấy thì ngự trù không khinh dị mà làm đâu. Năm trước ta núp trong hoàng cung ba tháng liền cũng chỉ ăn được hai lần, mùi vị quả thật khiến người ta nghĩ tới là chảy nước dãi.

Chu Bá Thông nói: -Ta có một ý, chúng ta đi bắt gã đầu bếp của hoàng đế ra bắt y làm là được.

Hoàng Dung nói: -Ý ấy của Lão Ngoan đồng không kém đâu. Chu Bá Thông nghe Hoàng Dung khen, vô cùng đắc ý.

Hồng Thất công lại lắc đầu nói: -Không được, làm món nem Uyên ương ngũ trân ấy thì gia vị, than củi, mâm bát đều là những thứ đặc chế trong trù phòng, chỉ cần một món không hợp thì mùi vị sẽ không khỏi kém đi. Chúng ta cứ tới hoàng cung ăn là hay nhất.

Ba người này đối với hoàng cung thì còn sợ sệt gì cùng nói: -Vậy thì rất tốt, chúng ta đi thôi, để mọi người mở mang tầm mắt.

Lúc ấy Quách Tĩnh cũng Hồng Thất công đi lên phía bắc. Sau khi tới thị trấn, Hoàng Dung mua áo quần, mua thêm một chiếc xe lừa kéo, để Hồng Thất công dưỡng thương trong xe.

Qua nhiều ngày tới sông Tiền Đường, tới ngoài thành Lâm An, chỉ thấy khói chiều mênh mông, quạ chiều từng bầy, trước khi trời tối sẽ không tới kịp thành, phải tìm một tiểu trấn nghỉ lại, nhưng đưa mắt ra chỉ thấy cạnh bờ sông là một dòng nước chảy ra xa xa, gần đó có mười bảy mười tám nhà dân.

Hoàng Dung kêu lên: -Thôn này hay lắm, chúng ta cứ nghỉ lại ở đây.

Chu Bá Thông trợn mắt nói: -Hay chỗ nào?

Hoàng Dung nói: -Người xem, phong cảnh ở đây không giống một bức tranh à?

Chu Bá Thông nói: -Giống một bức tranh thì sao?

Hoàng Dung sững sốt, quả thật rất khó trả lời. Chu Bá Thông nói: -Tranh vẽ có đẹp có xấu, có phong cảnh nào mà Lão Ngoan đồng vẽ ra được thì chỉ e không có gì đẹp thôi.

Hoàng Dung cười nói: -Nếu ông trời tạo ra một phong cảnh mà lại như Lão Ngoan đồng bôi bác vẽ ra thì cũng chẳng có bản lĩnh gì.

Chu Bá Thông rất đặc ý nói: -Chứ không phải à? Nếu người không tin ta sẽ vẽ một bức tranh rồi người đi gọi ông trời tạo thử ra xem.

Hoàng Dung nói: -Tự nhiên là ta tin. Người đã nói ở đây không hay thì đừng nghỉ ở đây nữa, ba người bọn ta không đi đâu.

Chu Bá Thông nói: -Ba người các người không đi thì việc gì ta phải đi.

Đang trò chuyện đã vào tới thôn.

Trong thôn toàn tường hư vách nát, vô cùng điêu tàn, chỉ thấy đầu phía đông treo một cái rèm rách giống như tửu điểm. Ba người tới trước quán rượu, thấy dưới thềm bày hai cái bàn, trên bàn có một lớp bụi dày. Chu Bá Thông cao giọng kêu mấy tiếng, trong nhà có một thiếu nữ mười bảy mười tám tuổi bước ra, đầu tóc rối tung, trên tóc cắm một chiếc thoa gai, mở to hai mắt ngây ra nhìn ba người.

Hoàng Dung gọi rượu gọi cơm, nhưng cô nương ấy không ngừng lắc đầu. Chu Bá Thông tức giận nói: -Chỗ người rượu không có, cơm không có, mở quán để làm gì?

Cô nương kia lắc đầu nói: -Ta không biết.

Chu Bá Thông nói: -Ờ, người đúng là một cô nương ngốc.

Cô nương kia tươi cười nói: -Phải rồi, ta tên là cô Ngốc.

Ba người thấy cô ta có vẻ vui thích lắm.

Hoàng Dung bước vào nội đường và nhà bếp, thấy chỗ nào cũng đầy bụi bặm mạng nhện, trong nồi có một ít cơm nguội, trên giường có một cái chiếu rách, bất giác cảm thấy thê lương, quay ra hỏi: -Trong nhà chỉ có một mình người thôi à?

Cô Ngốc cười khẽ gật đầu Hoàng Dung lại hỏi: -Mẹ người đâu?

Cô Ngọc nói: -Chết rồi rồi đưa tay dụi dụi mắt làm ra vẻ khóc lóc.

Hoàng Dung lại hỏi: -Cha người đâu?

Cô Ngọc lắc đầu không biết. Chỉ thấy trên mặt trên tay cô ta đầy cáu ghét, trong móng tay dài đầy cáu bẩn, cũng không biết đã mấy tháng chưa rửa mặt rửa tay, Hoàng Dung nghĩ thầm: -Cho dù cô ta nấu cơm cũng không ăn được.

Bèn hỏi: -Có gạo không?

Cô Ngọc cười khế gật đầu, bưng ra một cái hủ, trong có nửa hủ tấm.

Lúc ấy Hoàng Dung vo gạo nấu cơm, Quách Tĩnh tới nhà dân phía tây thôn mua hai con cá, một con gà. Đến khi nấu nướng xong xuôi, trời đã tối hẳn, Hoàng Dung bày cơm và thức ăn lên bàn, hỏi mượn một cái đèn dầu, cô Ngọc lại lắc đầu.

Hoàng Dung cầm một cành củi thông châm vào bếp lò bước vào bếp tìm bát đũa. Mở cửa chạn ra chỉ thấy mùi bụi xông lên, lúc giờ thanh củi cháy lên soi thấy trên bệ có bảy tám cái bát thanh hoa sứt mẻ, trong bát cạnh bát có mười mấy con gián chết.

Quách Tĩnh giúp nàng lấy bát ra. Hoàng Dung nói người đi rửa đi, bẻ mấy nhánh cây làm đũa.

Quách Tĩnh ừ một tiếng, cầm mấy cái bát bước đi. Hoàng Dung đưa tay cầm cái bát cuối cùng chợt cảm thấy khác lạ, cái bát này lạnh băng không phải như đồ sành sứt tầm thường, nhắc lên một cái lại thấy nó như bị đóng đinh vào bệ không thể lay động. Hoàng Dung hơi ngạc nhiên, chỉ sợ làm hỏng bát, không dám dùng sức, lại nhắc lên lần nữa, vẫn không cầm lên được, nghĩ thầm: -Chẳng lẽ năm tháng lâu xa bụi bặm đã đóng cứng dưới cái bát này?

Chăm chú nhìn kỹ thì thấy trên cái bát đã phủ một lớp ri khô, cái bát này là đúc bằng sắt.

Hoàng Dung cười khanh khách, nghĩ thầm: -Bát vàng bát bạc bát ngọc thì mình đã thấy qua chứ chưa nghe nói bát ăn cơm dùng sắt đúc thành.

Dùng sức nhắc lên, cái bát sắt ấy vẫn không hề động đậy. Hoàng Dung ngạc nhiên, nghĩ thầm cho dù cái bát này được dùng đinh đóng lên bệ, thì mình nhắc cái vừa rồi bệ cũng phải vỡ, lại xoay chuyển ý nghĩ nghĩ thầm: -Chẳng lẽ cái bệ này cũng đúc bằng sắt?

Bèn đưa ngón giữa búng vào bệ, chỉ nghe keng một tiếng, quả nhiên là một tấm thiết bản. Nàng nẩy dạ hiếu kỳ, lại dùng sức kéo một cái, cái bát sắt vẫn bất động. Nàng xoay qua bên trái, cái bát sắt vẫn không động đậy, xoay qua bên phải thì cảm thấy lỏng ra, lúc ấy vận thêm kinh lên tay, cổ tay theo cánh tay xoay một cái, chợt nghe một tràng tiếng lách cách vang lên, hai bên vách chạn mở toang lộ ra một cửa động tối om om. Trong động một làn hơi hôi thối xông ra khiến người ta buồn

nôn. Hoàng Dung a một tiếng, vội nhảy tránh qua một bên.

Quách Tĩnh và Chu Bá Thông nghe tiếng chạy tới, cùng nhìn vào trong.

Hoàng Dung chợt động tâm niệm: -Chẳng lẽ đây là một nhà hắc điểm? Cô Ngốc kia e chỉ là giả vờ ngu ngốc thôi.

Bèn đưa thanh củi cháy trên tay cho Quách Tĩnh, vọt tới cạnh cô Ngốc, vung tay chụp cổ tay cô ta. Cô Ngốc gạt chiêu cầm nã của Hoàng Dung ra, vung chưởng đánh vào đầu vai nàng. Hoàng Dung tuy đoán cô ta không có ý tốt nhưng thấy thế chưởng của cô ta giống thủ pháp bản môn, bất giác hơi giật mình, tay trái ngoặt lại, tay phải chụp tới, liên tiếp đánh luôn hai chiêu. Nàng sau khi luyện Dịch cân đoàn cát, công lực tiến triển rất mau, xuất thủ mau lẹ, chỉ nghe chát một tiếng, cô Ngốc lớn tiếng kêu la, tay phải đã bị đánh trúng, nhưng tay vẫn không chậm lại, liên tiếp vỗ ra hai chưởng. Chỉ qua vài chiêu, Hoàng Dung ngấm ngầm hoảng sợ, thấy cô Ngốc này sử dụng quả nhiên là công phu Bích ba chưởng pháp trong võ học đảo Đào Hoa. Lộ chưởng pháp này tuy nông cạn nhưng đã hàm chứa đạo lý cơ bản trong võ học của đảo Đào Hoa, gia số võ học bản môn vừa nhìn thấy là biết ngay, lúc ấy hoàn toàn không sử dụng kinh lực, muốn dụ cô ta hết sức thi triển để tiện nhìn rõ môn phái võ công của cô ta. Nhưng cô Ngốc đánh đi đánh lại cũng chỉ biết có sáu bảy chiêu. So với Quách Tĩnh ngày trước đối phó với Lương Tử ông chỉ có một chiêu Kháng long hữu hồi thì tựa hồ có thể diện hơn, nhưng oai lực sáu bảy chiêu của cô ta thì lại hoàn toàn không bằng một chiêu của Quách Tĩnh, ngay những biến hóa đơn giản nhất trong chưởng pháp cũng hoàn toàn không biết.

Chỗ thôn vắng quán nhỏ này lại có cơ quan hắc điểm, mà cô gái nghèo dơ dáy này lại có thể chống cự với Hoàng Dung mười mấy chiêu, mọi người đều vô cùng ngạc nhiên. Chu Bá Thông thích những trò chơi mới lạ, thấy Hoàng Dung chưởng phong lợi hại, cô Ngốc liên tiếp kêu lên” ái chà.

Chống cự không được bèn kêu lên: -Ồ, Dung nhi, đừng làm hại tính mạng cô ta, để ta tỷ thí với cô ta.

Y nghe Hồng Thất công, Quách Tĩnh gọi nàng là Dung nhi, trên đường cũng theo đó gọi là Dung nhi Dung nhi, chứ không khách khí gọi là Hoàng cô nương hay Hoàng tiểu thư.

Quách tĩnh lại sợ cô Ngốc còn có bè đảng mai phục trong bóng tối vội vọt ra đỡ thương người, cứ đứng sát cạnh Hồng Thất công không dám rời ra.

Lại qua mấy chiêu, cô Ngốc lại bị trúng một chưởng vào vai trái, cánh tay lập tức rũ xuống không thể cử động, lúc ấy nếu Hoàng Dung muốn đỡ thương cô ta thì chỉ cần vung chưởng đẩy tới, nhưng nàng thủ hạ lưu tình, quát: -Mau quỳ xuống thì ta tha mạng cho.

Cô Ngốc kêu lên: -Vậy người cũng quỳ xuống đi.

Đột nhiên roạt roạt hai chưởng đánh ra, đúng là hai chiêu mở đầu trong Bích ba chưởng pháp, chỉ có điều thủ pháp vụng về hoàn toàn không có chút linh động không thể thiếu trong chưởng pháp này, nhưng chưởng thế như sóng, phương vị tư thế thì quả là võ công đảo Đào Hoa. Hoàng Dung càng không nghi ngờ gì nữa, đưa tay gạt ra, quát: -Người học pho Bích ba chưởng pháp này ở đâu? Sư phụ người là ai?

Cô Ngốc cười nói: -Người đánh không được ta rồi, ha ha!

Hoàng Dung tay trái giơ ra, tay phải vạch ngang, khuỷu tay trái giả như chuẩn bị huých ra, vai phải nghiêng đi liên tiếp sử dụng bốn hư chiêu, chiêu thứ năm thì hai tay co lại, vẫn là hư chiêu, chân móc một cái mới là thật. Cô Ngốc đứng không vững, lập tức ngã lăn ra đất, kêu lên: - Người chơi gian, cái này không tính, chúng ta đánh lại.

Nói xong lại muốn bò dậy. Hoàng Dung đòi nào để cô ta đứng lên, sấn lên đè xuống, xé vạt áo trên người cô ta trói quặt tay cô ta ra sau lưng, hỏi: -Chưởng pháp của ta há không hơn người à?

Cô Ngốc chỉ nói đi nói lại: -Người chơi gian, ta không chịu. Người chơi gian, ta không chịu.

Quách Tĩnh thấy Hoàng Dung đã chế phục được cô Ngốc, ra cửa nhảy lên nóc nhà nhìn quanh một vòng, không thấy một bóng người, lại nhảy xuống chạy quanh nhà một vòng, thấy ngôi quán này là một gian phòng độc lập, ngoài mấy trượng còn có phòng ốc chứ chung quanh không có chỗ nào ẩn núp, lúc ấy mới yên tâm.

Bèn quay trở vào quán, chỉ thấy Hoàng Dung đang cầm đoản kiếm chĩa vào giữa hai mắt cô Ngốc, đang dọa: -Ai dạy võ công cho người? Nói mau, người không nói thì ta giết người đấy.

Nói xong phóng đoản kiếm đâm hờ một nhát, dưới ánh lửa chỉ thấy cô Ngốc nhe răng ra cười hì hì, xem thần thái của cô ta thì không phải hung dữ điên cuồng, chỉ là ngu ngốc không biết nguy hiểm, còn cho rằng Hoàng Dung đang đùa giỡn với mình. Hoàng Dung lại hỏi lần nữa, cô Ngốc cười nói: -Người giết ta thì ta cũng giết người.

Hoàng Dung cau mày nói: -Con nha đầu này không biết ngốc thật hay ngốc giả, chúng ta vào trong xem thử, Chu đại ca, người bảo vệ sư phụ và con nha đầu này, Tĩnh ca ca vào với ta ...

Chu Bá Thông hai tay xua rối lên, kêu: -Không, ta vào với người.

Hoàng Dung nói: -Ta lại không muốn người cùng vào.

Phải nói Chu Bá Thông tuổi tác đã lớn, võ công lại cao, nhưng không biết vì sao đối với lời nói của Hoàng Dung lại không dám cãi lại, chỉ nài nỉ: -Hảo cô nương, lần sau ta không lè nhè với cô là được.

Hoàng Dung cười khế một tiếng, gạt gạt đầu. Chu Bá Thông cả mừng, chạy ra tìm hai cây củi lớn, châm lửa đốt ở cửa động hồi lâu, hun hết

mùi hôi thối bên trong. Hoàng Dung ném một cành củi vào động, chỉ nghe chát một tiếng, chạm vào vách động bên kia rồi rơi xuống đất, té ra cái động này cũng không sâu lắm. Nhìn theo ánh lửa của thanh củi, thấy trong động không có bóng người, cũng không có tiếng động, Chu Bá Thông nôn nóng nhảy luôn vào trước.

Hoàng Dung theo sau tiến vào, té ra chỉ là một gian phòng nhỏ. Chu Bá Thông kêu lên: -Mắc lừa rồi, mắc lừa rồi, chẳng có gì chơi cả.

Hoàng Dung đột nhiên a một tiếng, chỉ thấy dưới đất bày một bộ xương người ngay ngắn chỉnh tề, nằm ngửa lên trời, quần áo đều đã mục nát. Góc phòng phía đông lại có một bộ xương, nhưng là nằm phục xuống một chiếc rương sắt, một thanh kiếm dài xuyên qua ngực bộ xương, cắm ngập vào nắp rương.

Chu Bá Thông thấy gian phòng này vừa hẹp vừa bẩn, hai bộ xương người chết lại không có chỗ nào mới mẻ thú vị, nhưng thấy Hoàng Dung nhìn ngắm thật kỹ hài cốt cũng nán lại một lúc, chỉ sợ nàng nổi giận nên không dám nói muốn ra, qua một lúc quả thật không chịu nổi nữa, lên tiếng hỏi dò: -Dung nhi hảo cô nương, ta đi ra có được không?

Hoàng Dung nói: -Được thôi, người ra thay cho Quách Tĩnh ca ca vào.

Chu Bá Thông cả mừng tung người vọt ra, nói với Quách Tĩnh: -Vào mau đi, trong đó hay lắm.

Y sợ Hoàng Dung lại gọi vào cùng nên phải tìm một con ma thế mạng.

Quách Tĩnh bèn bước vào trong.

Hoàng Dung nhắc cành củi lên cho Quách Tĩnh nhìn rõ hai bộ xương, hỏi: -Người thấy hai người này vì sao mà chết?

Quách Tĩnh chỉ bộ xương trên chiếc rương sắt nói: -Người này lúc sắp chết hình như định mở nắp rương nhưng bị người ta đâm lén một đao sau lưng giết chết. Người nằm dưới đất thì có hai rẽ xương sườn bị gãy xem ra là bị người ta dùng chưởng lực đánh chết Hoàng Dung nói: -Ta cũng nghĩ thế. Nhưng có mấy chuyện phải giải thích.

Quách Tĩnh nói: -Chuyện gì?

Hoàng Dung nói: -Cô Ngốc này rõ ràng sử dụng Bích ba chưởng pháp của đảo Đào Hoa ta, tuy chỉ biết sáu bảy chiêu, nhưng đường lối chiêu số hoàn toàn không sai. Hai người này tại sao lại chết ở đây? Có liên quan gì tới cô Ngốc kia không?

Quách Tĩnh nói: -Chúng ta ra hỏi lại vị cô nương kia đi.

Y vì mình thường bị người ta gọi là thằng nhỏ ngốc, nên không chịu vị cô nương kia là cô Ngốc.

Hoàng Dung nói: -Ta thấy con nha đầu ấy quả là ngốc thật, hỏi cũng uống công. Cứ ở đây quan sát kỹ một lúc có khi biết được thêm điều gì.

Rồi giờ cao thanh củi bước tới nhìn hai bộ xương, chỉ thấy cạnh chiếc

hòm sắt có một vật thấp thoáng phát ra ánh sáng, nhặt lên nhìn thì là một tấm kim bài bằng vàng, giữa khảm một viên mã não to bằng ngón tay cái, lật mặt kia lại thì thấy có khắc một hàng chữ: -Khâm tứ Võ công đại phu Trung Châu Phòng ngự sứ đời lĩnh khí giới Thạch Ngán Minh.

Hoàng Dung nói: -Nếu tấm bài này là của cái xác này thì chức quan của y không phải nhỏ đâu.

Quách Tĩnh nói: -Một viên quan lớn mà chết ở đây thì kẻ cũng lạ thật.

Hoàng Dung lại tới nhìn bộ xương nằm dưới đất, thấy phía sau xương sống có vật gì gồ lên. Nàng dùng một đầu thanh củi khều khều mấy cái, đất bụi giạt ra, lộ ra một tấm thiết phiến. Hoàng Dung bật tiếng kêu khẽ, chụp lấy vào tay.

Quách Tĩnh nhìn thấy vật trong tay nàng, cũng a lên một tiếng. Hoàng Dung nói: -Người biết nó không?

Quách Tĩnh nói: -Phải rồi, đây là tấm bát quái của Lục trang chủ ở Quy Vân trang.

Hoàng Dung nói: -Đây là tấm bát quái bằng sắt, nhưng chưa chắc là của Lục sư ca.

Quách Tĩnh nói: -Phải rồi, đương nhiên là không phải. Quần áo da thịt của hai người này đã tan rã hết, ít nhất cũng đã chết hơn mười năm.

Hoàng Dung ngăn người ra hỏi lâu, chợt động tâm niệm, vội bước tới nhỏ ngọn tiêm đao trên nắp chiếc rương sắt lên, soi gần vào ánh lửa, chỉ thấy trên đao khắc một chữ Khúc, bất giác buột miệng nói: -Người trên mặt đất đúng là sư ca của ta, là Khúc sư ca.

Quách Tĩnh à một tiếng, không biết nói gì. Hoàng Dung nói: -Lục sư ca nói Khúc sư ca còn sống, nào ngờ đã sớm chết ở chỗ này ... Tĩnh ca ca, người xem xương chân của y.

Quách Tĩnh cúi xuống xem, nói xương hai đùi y đều bị gãy.

-A là bị cha cô đánh gãy.

Hoàng Dung gật đầu nói: -Y tên Khúc Linh Phong. Cha ta từng nói trong sáu đệ tử của ông thì Khúc sư ca võ công cao cường nhất, cũng là người cha ta thích nhất ...

Nói tới đó chợt bước ra khỏi động, Quách Tĩnh cũng theo sau. Hoàng Dung tới trước mặt cô Ngốc, hỏi: -Người họ Khúc phải không?

Cô Ngốc cười hì hì nhưng không đáp. Quách Tĩnh dịu dàng hỏi: -Cô nương, tôn tính của cô là gì?

Cô Ngốc nói: -Tôn tính à? Hì hì, tôn tính à?

Hai người đang định hỏi nữa, Chu Bá Thông đã kêu lên: -Đói chết đi thôi, đói chết đi thôi.

Hoàng Dung đáp: -Phải rồi, chúng ta ăn cơm trước đã.

Rồi cời trói cho cô Ngọc, mời cô ta cùng ăn cơm. Cô Ngọc cũng không khiêm nhượng, cười cười bưng bát lên ăn.

Hoàng Dung nói những chuyện trong mật thất cho Hồng Thất công nghe.

Hồng Thất công cũng cảm thấy ngạc nhiên, nói: -Xem ra viên đại quan họ Thạch này đánh chết Khúc sư ca của người, nào ngờ Khúc sư ca của người vẫn chưa đứt hơi, phóng đao giết chết y.

Hoàng Dung nói: -Tình hình có quá nửa là như thế.

Rồi cầm ngọn tiêm đao và tấm thiết bát quái đưa cô Ngọc xem, hỏi: -Cái này của ai?

Cô Ngọc đột nhiên biến sắc, nghiêng nghiêng đầu suy nghĩ, tựa hồ nhớ lại điều gì đó, nhưng qua hồi lâu rồi lại vẫn ngơ ngơ ngác ngác, lắc lắc đầu, cầm ngọn tiêm đao lên lại không chịu buông xuống. Hoàng Dung nói: -Dường như cô ta đã nhìn thấy thanh đao này, chỉ là đã quá lâu rồi, nên nhớ không ra.

Ăn cơm xong, nàng lo chỗ ngủ cho Hồng Thất công. Rồi cùng Quách Tĩnh vào trong mật thất xem xét.

Hai người đoán then chốt câu chuyện ắt nằm trong chiếc rương sắt, lúc ấy bèn giở bộ xương nằm, phục trên chiếc rương ra, vừa mở nắp rương thì lật ra được ngay, hoàn toàn không khóa, dưới ánh lửa lóng lánh lóe mắt trong rương toàn là châu ngọc trân ngoạn. Quách Tĩnh cũng còn thôi, nhưng Hoàng Dung thì biết món nào cũng đều là trân bảo cực kỳ quý giá, cha nàng tuy thu nhặt được rất nhiều nhưng cũng có chỗ không bằng được. Nàng cầm lên từng món từng món rồi buông tay ra, từng món từng món lại tuột xuống vào rương, chỉ nghe tiếng châu ngọc chạm vào nhau lanh canh rất vui tai, bèn thở dài nói: -Số châu ngọc này có lai lịch rất lớn, nếu cha ở đây nhất định có thể nói ra nguồn gốc xuất xứ.

Nàng nhất nhất nói cho Quách Tĩnh nghe, đây là đai lưng ngọc, đây là hộp da tê ngu, kia là vòng mã não, kia là mâm ngọc phỉ thúy. Quách Tĩnh lớn lên ở sa mạc hoang vắng, những món bảo vật này không những chưa từng nhìn thấy mà cũng chưa từng nghe qua, nghĩ thầm: - Tốn bao nhiêu công sức thu nhặt những món đồ chơi này, chẳng biết có ích lợi gì?

Trò chuyện một lúc, Hoàng Dung lại đưa tay mò mò dưới rương, chạm phải một vật cứng, biết còn có đáy kép bên vạch mở châu báu ra, quả nhiên thấy hai bên đáy rương đều có một cái vòng hình tròn, liền đưa hai ngón tay móc vào hai cái vòng, nhấc đáy rương lên, chỉ thấy tầng dưới đều là đồ cổ bằng ngọc bằng đồng.

Nàng từng nghe cha nói về hình dáng cổ vật bằng đồng, nhìn ra giống như đỉnh Long văn, bình đời Thương, mâm đời Chu, đôn đời Chu, vò đời

Chu, nhưng rốt lại là cái gì thì cũng không nhận ra. Nếu nói châu ngọc trên bảo đáng giá liền thành thì những vật đồ đồng này lại càng là bảo vật vô giá. Hoàng Dung càng xem càng ngạc nhiên, lại mở ra một lớp đáy rương nữa, thì nhìn thấy toàn là những cuốn trục thư họa.

Nàng bảo Quách Tĩnh giúp sức, mở một cuốn trục ra xem thì giật nảy mình, té ra là bức tranh Tống Tử Thiên vương đồ của Ngô Đạo Tử, một bức khác là Mục mã đồ của Hàn Cán, một bức khác là Lâm tuyền độ thủy nhân vật của Lý Hậu chủ thời Nam Đường. Chỉ thấy trong rương dài dài ngắn ngắn có hơn hai mươi cuốn trục mở ra xem thì bức nào cũng là của đại thủ bút đại danh gia, có mấy cuốn là thư pháp và tranh vẽ của Huy tông, còn có mấy bức thư họa của người đương thời, đều lân tinh phẩm, trong đó hai bức vẽ nhân vật tô mực giảm nét của Họa viện Đãi chiếu Lương Khải thần thái sinh động, tựa hồ có mấy phần giống Chu Bá Thông.

Hoàng Dung xem được nửa số cuốn trục thì không xem nữa, cho tất cả vào rương như cũ, đẩy nắp lại, ngồi trên rương ôm gối trầm ngâm: -Cha cả đời thu nhặt, tuy có nhiều cổ vật thư họa nhưng những món trên phẩm e còn không bằng một phần mười những món trong cái rương này, Khúc sư ca làm sao có bản lĩnh như thế, tìm được bấy nhiêu đồ vật trên quý thế này chứ nói thế nào cũng không nghĩ ra được nguyên nhân bên trong.

Trước nay mỗi khi Hoàng Dung trầm tư thì Quách Tĩnh không hề dám quấy rầy, chợt nghe Chu Bá Thông bên ngoài kêu lên: -Này, các người ra mau, tới chỗ thẳng nhóc hoàng đế ăn nem Uyên ương ngũ trôn chứ.

Quách Tĩnh hỏi: -Đi luôn đêm nay à?

Chỉ nghe Hồng Thất công nói: -Đi sớm một ngày thì tốt một ngày, đi chậm quá chỉ e ta không chờ được nữa đâu.

Hoàng Dung nói: -Sư phụ, người đừng nghe Lão Ngoan đồng nói bậy. Đêm nay dù thế nào cũng không đi được, sáng mai chúng ta sẽ vào thành sớm. Lão Ngoan đồng mà còn đưa ra ý gì bậy bạ, sáng mai không cho y vào hoàng cung nữa.

Chu Bá Thông nói: -Hừ, lại là ta không tốt.

Rồi tức giận không nói gì.

Đêm ấy bốn người nằm trên nệm cỏ ngủ vui. Sáng sớm hôm sau, Hoàng Dung và Quách Tĩnh nấu cơm sáng, bốn người và cô Ngốc cùng ăn no. Hoàng Dung xoay cái vòng sắt đóng vách nhà bếp lại, đem mớ bát sứ mẻ đặt lại chỗ cũ. Cô Ngốc như không thấy gì, hoàn toàn không để ý chỉ cầm ngọn tiêm đao đùa nghịch.

Hoàng Dung lấy ra một nén bạc đưa cô ta, cô Ngốc cầm lấy, tiện tay ném lên bàn.

Hoàng Dung nói: -Nếu người đói thì cầm nén bạc này đi mua gạo mua

thịt mà ăn.

Cô Ngọc như hiểu mà không hiểu, chỉ cười hì hì.

Hoàng Dung trong lòng vô cùng thê lương, đoán cô nương này nhất định có liên quan với Khúc Linh Phong, nếu không phải người nhà ắt là đệ tử, sáu bảy chiêu Bích ba chưởng pháp của cô ta đúng là do Khúc Linh Phong truyền thụ, nhưng lại học rất ngu ngốc, chưởng cũng như người, không biết cô ta từ nhỏ đã ngây ngốc hay về sau gặp phải chuyện gì quá sợ hãi mới trở nên mụ mẫm, có ý muốn nghe ngóng trong thôn một phen, nhưng Chu Bá Thông lại không ngừng thôi thúc đòi đi, cũng đành bỏ qua. Lúc ấy bốn người một xe, lên đường đi về phủ thành Lâm An.

Lâm An vốn là đất hình thặng phần hoa trong thiên hạ, lúc ấy nhà Tống chạy xuống phía nam, dựng kinh đô ở đó, nhân vật đông đúc, càng tăng thêm vẻ phong lưu của núi sông. Bốn người từ cửa Hầu Triều phía đông vào thành, tới thẳng trước cửa Lệ Chính của hoàng thành.

Lúc ấy Hồng Thất công ngồi trong xe, bọn Chu Bá Thông ba người đưa mắt nhìn ra, chỉ thấy lầu son gác tía, rường vẽ cột chạm, nóc nhà toàn lợp ngói xanh, chạm khắc hình rồng phượng bay liệng, nguy nga tráng lệ rực rỡ lóa mắt. Chu Bá Thông kêu lên: -Đẹp quá.

Rồi sải chân muốn chạy vào trong. Quân cấm vệ trước cửa cung nhìn thấy một già hai trẻ đẩy một cỗ xe lừa kêu réo trước cửa cung, đã có bốn người tay cầm kích, khí thế hung hăng xông tới bắt giữ. Chu Bá Thông rất thích gây gỗ ầm ĩ, thấy đám cấm quân áo giáp sáng quắc, thân thể cao to lại càng thích thú, lách người định xông lên đối phó. Hoàng Dung kêu lên: -Chạy mau?

Chu Bá Thông trợn mắt nói: -Sợ cái gì? Bằng vào đám nhãi nhép này lại có thể cản được Lão Ngoan đồng à?

Hoàng Dung vội nói: -Tĩnh ca ca, chúng ta đi chơi đi. Lão Ngoan đồng không chịu nghe lời, từ nay về sau đừng đếm xỉa tới y nữa.

Rồi giờ roi thúc lừa chạy mau về phía bắc, Quách Tĩnh đuổi theo sau. Chu Bá Thông sợ họ bỏ y tới chỗ khác chơi đùa, lập tức cũng không đếm xỉa gì tới đám quân cấm vệ, kêu gào đuổi theo. Đám quân cấm vệ chỉ cho rằng đây là người nhà quê không biết gì, bèn dừng lại không đuổi theo, hô hô cười rộ.

Hoàng Dung đánh xe tới chỗ vắng, thấy không có ai đuổi theo mới dừng lại.

Chu Bá Thông hỏi: -Tại sao không xông vào cung? Đó là bọn giá áo túi cơm, làm sao cản được chúng tao Hoàng Dung nói: -Xông vào thì tự nhiên không khó, nhưng ta hỏi người chúng ta muốn đánh nhau hay muốn vào ngự trù ăn uống? Người mà xông vào như thế, trong cung đại loạn, còn có người làm món nem Uyên ương ngũ trôn ngon lành cho sư phụ ăn à?

Chu Bá Thông nói: -Đánh nhau bắt người là việc của bọn vệ binh, còn bọn nhà bếp thì đâu có can hệ gì.

Mấy câu ấy nói ra cũng có lý, Hoàng Dung nhất thời cũng khó biện bác, bèn nói bừa với y: -Trong hoàng cung thì đám nhà bếp vừa quản việc nấu nướng, vừa quản việc bắt người.

Chu Bá Thông tròn mắt không biết trả lời thế nào, qua hồi lâu mới nói: - Thôi được, cứ cho là ta sai đi?

Hoàng Dung nói: -Tính thế nào cũng được, rốt lại là người sai.

Chu Bá Thông nói: -Được được, không tính nữa, không tính nữa.

Rồi quay lại nói với Quách Tĩnh: -Huynh đệ, trong thiên hạ vợ đẹp đều rất ác, vì vậy Lão Ngoan đồng nói thế nào cũng không cưới vợ.

Hoàng Dung cười nói: -Tĩnh ca ca là người tốt, người ta không hung dữ với y.

Chu Bá Thông nói: -Chẳng lẽ ta không tốt sao?

Hoàng Dung cười nói: -Người mà tốt à? Người cưới không được vợ, nhất định là vì người ta chê người hành sự bậy bạ, chỉ thích gây họa. Người nói xem, rất lại tại sao người không lấy được vợ chứ?

Chu Bá Thông nghiêng đầu ngẫm nghĩ không trả lời được trên mặt lúc đỏ lúc trắng, đột nhiên như có muôn vàn tâm sự. Hoàng Dung rất ít khi thấy y có dáng vẻ nghiêm trang như thế, trong lòng rất ngạc nhiên.

Quách Tĩnh nói: -Chúng ta hãy tìm một khách sạn nghỉ lại, tối sẽ vào trong cung.

Hoàng Dung nói: -Phải đấy. Sự phụ vào khách sạn xong, con sẽ nấu hai món nhỏ để người khai vị, đến tối sẽ ăn tiệc lớn.

Hồng Thất công cả mừng, luôn miệng khen hay.

Lúc ấy bốn người ngụ lại khách sạn Cẩm Hoa Cư ở đầu phía tây ngự nhai.

Hoàng Dung phấn chấn tinh thần, nấu ba món thức ăn một món canh cho Hồng Thất công ăn, quả nhiên mùi thơm ngào ngạt. Khách khứa trong khách sạn nhao nhao hỏi tiểu nhị là nhà bếp ở đâu mà nấu nướng ngon thế. Chu Bá Thông giận Hoàng Dung nói y không cưới được vợ, tức giận không chịu ăn cơm. Ba người biết y tính tình trẻ con, cười xòa một tiếng mặc kệ, cũng không để ý.

Ăn cơm xong, Hồng Thất công nghỉ ngơi. Quách Tĩnh gọi Chu Bá Thông ra ngoài du ngoạn, nhưng y vẫn tức tối không chịu. Hoàng Dung cười nói: -Vậy thì người cứ ngoạn ngoạn ở đây làm bạn với sự phụ. Lúc về ta sẽ mua mấy món đồ chơi cho người.

Chu Bá Thông mừng rỡ nói: -Người không lừa ta chứ?

Hoàng Dung cười nói: -Nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy.

Mùa xuân năm ấy Hoàng Dung rời nhà lên bắc, từng ghé lại thành Hàng Châu chơi một ngày, chỉ là nơi đó quá gần đảo Đào Hoa, sợ cha tìm tới nên không dám ở lâu, chưa từng được chơi thỏa thích, lúc ấy ngày dài rảnh rỗi, bèn cùng Quách Tĩnh nắm tay nhau đi dạo ven Tây Hồ.

Nàng thấy Quách Tĩnh buồn bã không vui, biết y lo cho thương thế sư phụ, bèn nói: -Sư phụ nói trên đời có người có thể chữa lành cho ông, chỉ là không cho ta hỏi, nghe khẩu khí tựa hồ chính là vị Đoàn hoàng gia kia, chỉ không biết y ở nơi nào, chúng ta nên nghĩ cách mời y tới chữa cho sư phụ.

Quách Tĩnh mừng rỡ nói: -Dung nhi, thế thì tốt lắm, liệu mời được không?

Hoàng Dung nói: -Ta đang nghĩ cách nghe ngóng đây. Hôm nay lúc ăn cơm ta cứ quanh co thăm dò khẩu khí của sư phụ, ông đang định nói nhưng đáng tiếc là biết ngay, lập tức nín bặt. Rốt lại ta phải thăm dò từ chính miệng ông mới được.

Quách Tĩnh biết tài năng của nàng, lập tức cảm thấy yên tâm.

Trong lúc trò chuyện họ đã đi tới Đoạn Kiều ven hồ. Đoạn Kiều tàn tuyết là một trong mười cảnh đẹp Tây Hồ, lúc ấy lại đang mùa hè nóng nực, chỉ thấy dưới cầu toàn là hoa sen. Hoàng Dung thấy cạnh cầu có một quán rượu nhỏ rất sạch sẽ, bèn nói: -Chúng ta vào uống rượu ngắm sen đi.

Quách Tĩnh nói: -Hay lắm.

Hai người vào ngồi xong, tửu bảo đưa rượu thịt lên, thức ăn sạch sẽ rượu ngon, hai người uống rượu thưởng sen, tâm tình khoan khoái Hoàng Dung thấy cửa sổ phía đông đặt một tấm bình phong, trên dùng sa xanh bọc lại, rõ ràng rất được chủ nhân tửu điểm trọng thị, nảy dạ hiếu kỳ, bước qua nhìn kỹ, chỉ thấy trên tấm bình phong dưới lớp sa đề một bài Phong nhân từng như sau:

Cả xuân cứ tốn tiền hoa rượu, sớm tối cạnh hồ say.

Ngựa vàng quen lối Tây Hồ cũ,

Cầu tây qua trước tửu lâu chơi.

Hạnh đồ giữa hương ca múa,

Dương xanh trong bóng thu trời.

Gió xuân mười dặm mỹ nhân cười

Thoa sáng tóc mây ngời,

Thuyền đã chở đầy xuân tới bến,

Tình còn gọi lại sóng muôn nơi.

Mai sáng lại diu húng cũ,

Tới bờ tìm lại trầm rơi.

Hoàng Dung nói: -Bài từ này hay quá!

Quách Tĩnh xin nàng giải thích ý nghĩa bài từ một lượt, càng nghe càng chán, nói: -Đây là kinh sư Đại Tổng mà bấy nhiêu người đọc sách làm quan suốt ngày chỉ lo uống rượu thưởng hoa thì khó nói tới chuyện quang phục Trung nguyên, chẳng lẽ họ cũng không để ý à?

Hoàng Dung nói: -Đúng thế, những người này có thể nói toàn là kẻ không có lương tâm.

Chợt nghe sau lưng có người nói: -Hừ! Hai vị biết cái gì mà ở đây nói bừa?

Hai người cùng quay lại, chỉ thấy một người ăn mặc lối văn sĩ khoảng trên dưới bốn mươi tuổi đang không ngừng cười nhạt. Quách Tĩnh vái chào, nói: -Tiểu nhân không hiểu, xin tiên sinh chỉ giáo.

Người kia nói: -Đây là tác phẩm đắc ý của Thái học sinh Du Quốc Bảo trong niên hiệu Thuần Hy. Năm ấy Thái thượng hoàng Cao tông tới đây uống rượu đọc thấy bài từ này, luôn miệng khen hay, ngay hôm ấy ban cho Du Quốc Bảo một chức quan. Đó là cuộc kỳ ngộ ít gặp của người đọc sách, hai vị tại sao lại mỉa mai?

Hoàng Dung nói: -Tám bình phong này hoàng đế đã nhìn qua, nên chủ nhân quán rượu dùng sa xanh bọc lại phải không?

Người kia cười nhạt nói: -Há chỉ như thế thôi sao? Các người xem câu:

Mai sáng lại diu hứng cũ trên bình phong có hai chữ sửa đi phải không?

Quách Hoàng hai người nhìn kỹ, quả thấy chữ Diu vốn là chữ Mang, chữ Hứng vốn là chữ Rượu. Người kia nói: -Du Quốc Bảo vốn viết là Mai sáng lại mang rượu cũ. Thái thượng hoàng cười nói: -Lời tuy hay nhưng câu này lại là khí cục nhỏ nhen, vì thế lấy bút sửa hai chữ ấy. Đó đúng là trời cho trí lớn, mới có thể điểm sắt thành vàng.

Nói tới đó lắc đầu không ngừng, ca tụng không thôi.

Quách Tĩnh nghe thế cả giận, quát: -Gã Cao tông hoàng đế ấy là hôn quân trọng dụng Tàn Cối, hại chết Nhạc gia gian rồi phi chân đá vỡ tám bình phong, lại lật tay chụp lấy người kia xô ra phía trước, bùm một tiếng, mùi rượu xông lên sức nức, người kia đầu dưới chân trên đã bị ném vào một khạp rượu.

Hoàng Dung cao giọng khen ngợi, cười nói: -Ta cũng sửa hai câu này một chút, gọi là “Sáng nay sửa sang rượu cũ, Nhờ ông vào khạp dìm hứng”.

Văn sĩ kia trong khạp nhô đầu lên, rượu chảy ròng ròng trên mặt, nói: - Chữ Hứng thanh trắc, gieo vần không đúng.

Hoàng Dung nói: -Phong nhân từng cũng gieo vần không đúng, bài Người vào khạp của ta gieo vần mới đúng!

Rồi ấn đầu y xuống khạp rượu, kế đó kéo ra đặt lên bàn, đánh đấm túi bụi. Khách khứa và chủ quán không biết vì sao, nhao nhao chạy ra ngoài quán. Hai người đánh tới lúc cao hứng, đập luôn cả vò rượu nồi niêu vỡ sạch, sau cùng Quách Tĩnh dùng thủ đoạn Hàng long thập bát chưởng, ra sức mấy lần đánh tới đánh gãy cột cái của quán rượu, nóc nhà lật xuống, một ngôi quán rượu lập tức biến thành một mớ cột gãy tường sập, không còn ra hình thù gì nữa.

Hai người hô hô cười rộ, nắm tay nhau đi lên phía bắc mọi người không biết hai thiếu niên một nam một nữ này là người điên ở đâu tới, đâu dám đuổi theo.

Quách Tĩnh cười nói: -Mới rồi đánh một trận sướng tay, mới hả được nỗi giận trong lòng.

Hoàng Dung cười nói: -Chúng ta cứ xem có chỗ nào không vừa mắt lại tới đánh một trận nữa.

Quách Tĩnh nói: -Được!

Hai người từ khi rời đảo Đào Hoa, mọi việc đều không thuận lợi, tuy được ở cạnh nhau, nhưng sự phụ trọng thương khó lành trước nay trong lòng nặng nề, lúc ấy làm náo loạn trong quán rượu, cũng như mượn đó để giải sầu.

Hai người thả bộ dọc theo ven hồ, chỉ thấy trên đá trên cây, trong đình trong vách đầy thơ từ đề vịnh, nếu không phải là bài từ du xuân thì là thơ tặng kỹ nữ.

Quách Tĩnh tuy không hiểu, nhưng thấy đều là những chữ: Phong hoa tuyết nguyệt.

Thở dài nói: -Cho dù chúng ta có một ngàn cánh tay cũng không thể đánh hết được. Dung nhi, cô mất thời gian học những thứ này để làm gì?

Hoàng Dung cười nói: -Trong thơ từ cũng có cái hay chứ.

Quách Tĩnh lắc đầu nói: -Ta thấy chỉ có quyền cước là hữu dụng thôi.

Đang trò chuyện thì đi tới trước Phi Lai phong. Trên sườn núi có một ngôi đình, biển ngạch đề ba chữ Thúc Vi đình, người viết chữ là Hàn Thế Trung. Quách Tĩnh biết tên Hàn Thế Trung, nhìn thấy thủ bút của vị danh tướng chống Kim này, trong lòng mừng rỡ, rảo chân bước mau vào đình.

Trong đình có một tấm bia đá khắc một bài thơ như sau:

Liền năm áo chiến bụi đường pha,

Núi Thúc tìm lên để thưởng hoa,

Nước biếc non xanh nhìn chẳng đủ

Ngựa về vó giục ánh trăng xa.

Xem bút tích cũng là do Hàn Thế Trung viết.

Quách Tĩnh ca ngợi nói: -Bài thơ này hay quá!

Y vốn không phân biệt được thơ từ hay dở, nhưng nghĩ đã là Hàn Thế Trung viết, lại có mấy chữ áo chiến, Vó ngựa thì tự nhiên là hay. Hoàng Dung nói: -Đây là thơ của Nhạc gia gia Nhạc Phi.

Quách Tĩnh sửng sốt nói: -Tại sao cô biết?

Hoàng Dung nói: -Ta nghe cha ta kể qua chuyện này. Mùa đông năm Thiệu Hưng thứ mười một, Nhạc gia gia bị Tần Cối hại chết, mùa xuân năm sau Hàn Thế Trung nhớ tới ông, đặc biệt xây dựng ngôi đình này, đem bài thơ ấy khắc lên bia. Chỉ là lúc ấy Tần Cối quyền thế nghiêng trời, vì vậy không tiện đề rõ là thơ của Nhạc gia gia.

Quách Tĩnh nghĩ tới danh tướng tiền triều, đưa ngón tay trở vạch lên nét chữ khắc trên bia.

Y đang ngơ ngẩn xuất thần, chợt Hoàng Dung kéo tay áo y một cái, nhảy vào đám cây hoa phía sau đình đề vài y một cái, hai người ngồi xổm xuống đất, chỉ nghe tiếng bước chân vang lên, có người đi vào đình. Qua một lúc, nghe một người nói: -Hàn Thế Trung tự nhiên là anh hùng, nhưng phu nhân của ông là Lương Thế Ngọc tuy xuất thân ca kỹ mà về sau thúc trống đốc chiến, giúp chồng thắng giặc, cũng đáng là bậc nhân kiệt trong đám nữ lưu.

Quách Tĩnh nghe giọng rất quen, nhưng nhất thời không nhớ ra là ai. Lại nghe một người nói: -Nhạc Phi và Hàn Thế Trung tuy là anh hùng nhưng hoàng đế muốn họ chết, muốn đoạt binh quyền của họ, Hàn Nhạc hai người cũng chỉ có cách vâng lệnh, đủ thấy oai của hoàng đế thì bất kể anh hùng nào cũng không chống được.

Quách Tĩnh nghe khẩu âm của người này đúng là Dương Khang, bất giác sửng sốt, nghĩ thầm sao y cũng tới đây?

Đang ngạc nhiên, một giọng nói khác như tiếng nạo bạt vờ còn làm y kinh ngạc hơn vang lên: -Không sai, chỉ cần hôn quân ở ngôi, quyền thần trong triều thì anh hùng bao nhiêu cũng đều vô dụng.

Người nói ấy chính là Tây độc Âu Dương Phong. Lại nghe người đầu tiên nói: -Nhưng nếu mình quân trị nước thì bậc đại anh hùng đại hào kiệt như Âu Dương tiên sinh có thể thi thố hoài bão tài năng rồi.

Quách Tĩnh nghe hai câu này đột nhiên nghĩ ra, người ấy chính là kẻ thù giết cha của mình, Lục vương gia Hoàn Nhan Hồng Liệt nước Đại Kim. Quách Tĩnh tuy gặp mặt mấy lần nhưng chỉ nghe y nói vài câu nên nhất thời không nhớ ra. Ba người cười nói trò chuyện vài câu rồi ra khỏi đình bỏ đi.

Quách Tĩnh chờ họ đi xa, hỏi: -Họ tới Lâm An làm gì? Tại sao Khang đệ cùng đi với họ?

Hoàng Dung nói: -Hừ, ta đã sớm thấy nghĩa đệ của ngươi chẳng có gì

tốt, người thì nói y là hậu duệ của bậc anh hùng gì đó, chẳng qua chỉ nhất thời hồ đồ, về sau nhất định sẽ hiểu được đại nghĩa. Nếu y thật sự là người tốt thì tại sao lại đi chung với hai gã xấu xa kia Quách Tĩnh cảm thấy rất mờ mịt, nói: -Có thể chuyện này là ta hồ đồ.

Hoàng Dung kể lại chuyện trong Hương Tuyết sảnh ở Triệu vương phủ, nói: - Hoàn Nhan Hồng Liệt tụ tập lũ khốn Bành Liên Hồ là muốn lấy trộm bộ di thư của Nhạc Vũ Mục, họ đột nhiên tới đây, biết đâu bộ di thư ấy đang ở trong thành Lâm An. Nếu để họ lấy đi thì bách tính Đại Tống chúng ta nhất định sẽ bị họ làm hại rất lớn.

Quách Tĩnh hoảng sợ nói: -Chúng ta quyết không để cho họ thành công.

Hoàng Dung nói: -Khó là ở chỗ Tây độc cùng đi với họ.

Quách Tĩnh nói: -Cô sợ à?

Hoàng Dung hỏi lại: -Chẳng lẽ người không sợ sao?

Quách Tĩnh nói: -Tây độc thì tự nhiên là ta sợ rồi nhưng chuyện trước mắt này không phải tầm thường, chúng ta ... chúng ta cho dù sợ hãi cũng không thể bỏ qua không ngó ngàng gì tới.

Hoàng Dung cười nói: -Người muốn can thiệp vào, ta tự nhiên cứng theo người.

Quách Tĩnh nói: -Được, chúng ta đuổi theo.

Khi họ ra khỏi đình, đã không thấy bóng dáng ba người bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt đâu, đành trở vào thành tìm kiếm khắp nơi. Nhưng thành Hàng Châu là một nơi rộng lớn, nhất thời làm sao tìm được? Tìm suốt nửa ngày, sắc trời tối dần, hai người tới trước vườn Võ lâm Trung ngỗ tử. Hoàng Dung thấy một cửa hàng tạp hóa treo rất nhiều mặt nạ, mắt mũi vẽ rất sinh động, vô cùng thích thú, nhớ lại từng hứa mua cho Chu Bá Thông, lúc ấy đưa ra năm phân bạc mua hơn mười cái mặt nạ Chung Quỳ, Phán quan, Táo quân, Thổ địa, thần binh, quỷ sứ.

Lúc người làm công trong cửa hàng lấy giấy gói mặt nạ, mùi rượu trong quán rượu bên cạnh từng đợt từng đợt bay ra. Hai người đi suốt nửa ngày đã rất đói bụng, Hoàng Dung hỏi: -Đây là quán rượu gì thế?

Người kia cười nói: -Té ra hai vị lần đầu tiên tới kinh sư nên không biết. Tòa Tam Nguyên lâu này rất nổi tiếng trong thành Lâm An chúng tôi, rượu thịt thức ăn, cốc chén bát đĩa đều đứng đầu thiên hạ, hai vị không nên không vào thử xem.

Hoàng Dung bị y thuyết phục động lòng, đón lấy gói mặt nạ, kéo Quách Tĩnh tới trước lầu Tam Nguyên.

Chỉ thấy trước lầu có cổng chào vẽ màu sắc sặc sỡ một dải dây lụa xanh đỏ đan chéo vào nhau buông xuống, trên nóc lầu treo đèn lồng, bên trong cây hoa rậm rạp, đình đài tiêu sái, quả nhiên là một tòa lầu Hai người vừa bước vào đã có tửu bảo bước ra tươi cười đón tiếp, dắt đi

qua một đường hành lang, đưa lên một gian gác chĩnh tề, bát đĩa chén ra. Hoàng Dung chấm mấy món ăn, tửu bảo bèn đi phân phó.

Dưới ánh nến, Quách Tĩnh nhìn thấy cạnh hành lang có mười mấy kỹ nữ trang điểm ngồi thành một hàng, trong lòng thầm lạ lùng, đang định hỏi chợt nghe giọng Hoàn Nhan Hồng Liệt ở vách bên kia nói: -Cũng được! Thế thì cứ gọi người vào ca hát chuốc rượu.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nhìn nhau một cái, cùng nghĩ thầm: -Đúng là “Đi mòn giày sắt tìm không thấy, Chẳng phí thời gian lại gặp nhau.”

Tiểu nhị gọi một tiếng, trong đám kỹ nữ có một người thướt tha đứng lên, tay cầm phách ngà, bước vào gian bên cạnh.

Qua hồi lâu, nàng ca kỹ ấy bắt đầu hát, Hoàng Dung nghiêng tai lắng nghe, chỉ nghe nàng hát rằng:

-Thắng cảnh đông nam,

Kinh đô sông nước,

Tiền Đường vốn đất phồn hoa.

Cầu son liễu khói,

Màn xanh rèm gió,

Lô nhô mười vạn nóc nhà.

Mây nhẹ vờn đê, sóng to cuốn tuyết,

Trời biếc xa xa.

Chợ phố giăng giăng,

Lụa là cổng ngõ sánh hào hoa.

Hồ sâu núi ngất soi qua,

Có ba thu quế ngát, mười dặm sen lò.

Sáo vắng trời quang,

Ca tràn tối đẹp,

Hái sen câu cá ngân nga.

Ngàn kỳ giữ cung xa.

Say nghe kèn trống rộn,

Ngắm cảnh yên hà.

Ngày khác vẽ ra cảnh đẹp,

Đem về khoe với tiên gia.

Quách Tĩnh không hiểu nàng ta ngân nga hát những gì, chỉ thấy nhịp phách gõ khẽ, tiếng sáo du dương, cũng rất êm tai. Khúc hát vừa xong, Hoàn Nhan Hồng Liệt và Dương Khang đồng thanh khen ngợi: -Hát hay lắm.

Kể đó nàng ca kỹ ấy luôn miệng cảm ơn, sắc mặt đầy vẻ mừng rỡ cùng nhạc sư bước ra, có lẽ được Hoàn Nhan Hồng Liệt thưởng cho không ít. Chỉ nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt nói: -Hài nhi, bài từ Vọng hải triều ấy của Dương VỊnh cũng có một đoạn nhân duyên với nước Đại Kim ta, con có biết không?

Dương Khang nói: -Con không biết, xin cha nói cho nghe.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung nghe y gọi Hoàn Nhan Hồng Liệt là cha, ngữ khí có vẻ rất thân thiết, lại nhìn nhau một cái. Quách Tĩnh vừa tức giận vừa khó xử, chỉ giận không thể lập tức bước qua nắm lấy y hỏi cho rõ ràng.

Chỉ nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt nói: -Vào năm Chính Long nước Đại Kim ta, Kim chủ Lượng đọc bài từ này của Dương VỊnh rất hâm mộ phong cảnh Tây Hồ, vì vậy lúc phái sứ giả xuống nam cũng phái một họa công trừ danh đi theo để vẽ một bức tranh sơn thủy của thành Lâm An, lại vẽ chân dung Kim chủ cắm trên đỉnh núi Ngô sơn trong thành Lâm An. Kim chủ đề bài thơ trên bức họa ấy rằng “Muôn dặm xa thư một mối chung, Giang Nam há để tách riêng vùng Mang quân trăm vạn Tây Hồ ruỗi, Dừng ngựa Ngô sơn ngắm núi sông!

Dương Khang khen ngợi: -Khí khái thật hào tráng!

Quách Tĩnh nghe thấy vô cùng tức giận, chỉ nắm chặt tay kêu răng rắc.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thở dài nói: -Chí lớn của Kim chủ Lượng mang quân nanh chinh, dừng ngựa trên Ngô sơn tuy chưa thỏa, nhưng hào khí vút roi qua sông của ông lần ấy thì con cháu chúng ta phải học theo, ông từng đề thơ trên quạt như sau: Quyền lớn nếu trong tay, Gió trong mát thiên hạ, chí hướng mới cao xa làm sao!

Dương Khang luôn miệng ngâm nga “Quyền lớn nếu trong tay, Gió trong mát thiên hạ.”

Có vẻ rất say sưa. Âu Dương Phong cười nhạt mấy tiếng, nói: -Ngày khác vương gia cầm quyền lớn trong tay, nhất định sẽ thỏa chí dừng ngựa ở Ngô sơn mà.

Hoàn Nhan Hồng Liệt hạ giọng nói: -Còn mong được như tiên sinh nói, nhưng ở đây nhiều tai mắt, chúng ta chỉ nên uống rượu thôi.

Lúc ấy ba người nói qua chuyện khác, chỉ là nói phong cảnh nhân vật, tập tục nhân tình.

Hoàng Dung ghé tai Quách Tĩnh nói: -Họ uống rượu có vẻ tự tại quá, ta thì nhất định không cho họ được tự tại.

Hai người lên ra ngoài, vào sau hậu viên: Hoàng Dung đánh hỏa tập lên đốt mấy gian chứa củi cỏ, phóng hỏa bốn phía.

Không đầy một khắc, ngọn lửa bùng lên, trong chớp mắt tiếng la hét ầm ĩ vang lên cứu hỏa!

Chỉ nghe tiếng thanh la leng keng dồn dập. Hoàng Dung nói: -Mau ra phía trước, đừng để họ đi mất không biết theo đường nào.

Quách Tĩnh cảm hờn nói: -Đêm nay nhất định đâm chết gã gian tặc Hoàn Nhan Hồng Liệt!

Hoàng Dung nói: -Trước hết phải đưa sư phụ vào cung ăn uống một phen, sau đó hẹn Lão Ngoan đồng tới đánh nhau với Tây độc, chúng ta mới dễ đối phó với hai tên gian tặc này.

Quách Tĩnh nói: -Không sai!

Hai người chen trong đám đông chạy ra trước lầu, vừa thấy ba người bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt, Âu Dương Phong, Dương Khang từ trong lầu chạy ra. Hai người đi theo xa xa phía sau, thấy họ qua đường rẽ hẻm, đi vào khách điểm Quan Cái Cư ở phường Tây Thị.

Hai người chờ ngoài khách điểm hồi lâu, thấy bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt không trở ra, đoán là họ ngụ ở đó. Hoàng Dung nói: -Về thôi, đợi hẹn với Lão Ngoan đồng tới tìm dịp rủi của họ.

Rồi lập tức trở về Cẩm Hoa Cư.

Chưa tới trước khách điểm, đã nghe giọng Chu Bá Thông lớn tiếng gào thét.

Quách Tĩnh giây nẩy mình, sợ sư phụ thương thế có biến, vội sải chân chạy lên, thấy Chu Bá Thông đang ngồi dưới đất, đang húc nhau với sáu bảy đứa trẻ con. Y đánh đáo với bọn trẻ con trước cổng khách điểm, sử dụng thủ pháp ném ám khí nên thắng lớn, có đứa nhỏ muốn quệt nhưng nói thế nào y cũng không chịu, vì thế đánh nhau. Y thấy Hoàng Dung trở về, sợ nàng trách mắng, quay đầu chạy vào trong.

Hoàng Dung lấy gói mặt nạ ra, Chu Bá Thông vô cùng mừng rỡ, đeo lên mặt làm Phán quan một lúc, lại làm quỷ sứ một lúc.

Hoàng Dung muốn y đi cùng đánh giúp Tây độc, Chu Bá Thông ưng thuận ngay, nói: -Người yên tâm. Ta sẽ hai tay dùng hai loại quyền pháp đánh y.

Hoàng Dung nghĩ tới lúc trên đảo Đào Hoa, y sợ khi vô ý sử dụng công phu trong Cửu âm chân kinh, tự mình trói hai tay mình, vì vậy mới bị cha nàng đả thương, bèn nói: -Gã Tây độc này rất xấu xa, nếu người dùng Cửu âm chân kinh đả thương y thì cũng không thể tính là trái lời di huấn của sư ca người.

Chu Bá Thông trợn mắt nói: -Vậy không được. Có điều ta đã luyện cách không dùng tới công phu trong Cửu âm chân kinh.

Hôm ấy, Hồng Thất công trong tâm tưởng đã vào tới ngự trù của hoàng cung.

Đến canh hai, Quách Tĩnh cống Hồng Thất công, bốn người nhảy lên nóc nhà tiến vào đại nội. Hoàng cung cao hơn nhà dân, ngói xanh cột vàng

rực rỡ, rất dễ nhận ra, không bao lâu bốn người đã rón rén không tiếng động nhảy lên tường hoàng cung.

Đám thị vệ đeo đao trong cung đi tuần rất nghiêm mật, nhưng Chu, Quách, Hoàng khinh công cao tới mức nào, há để đám thị vệ phát hiện? Hồng Thất công biết chỗ ngự trù, hạ giọng chỉ điểm, trong giây lát đã tới ngự trù phía sau núi Lục Bộ. Nhà ngự trù này thuộc Triển trưng sảnh cai quản, phía đông điện Gia Minh.

Điện Gia Minh là nơi cung tiến ngự thiện, liền bên điện Cần thánh trong tấm cung, bốn phía cấm vệ tùy từng, cận thị trung quý, lính tuần vô cùng nghiêm mật. Nhưng lúc ấy hoàng đế đã an tẩm, các nhân viên chờ hầu trong ngự trù đều đã ra về, chỉ thấy ánh đèn đuốc sáng rực, mấy thái giám nhỏ canh gác đều đang ngủ say.

Quách Tĩnh đỡ Hồng Thất công ngồi trên xà nhà, Hoàng Dung và Chu Bá Thông vào bếp tìm các thức ăn đã nấu nướng, bốn người ăn no một trận. Chu Bá Thông lắc đầu nói: -Lão khiếu hóa, thức ăn ở đây làm sao bằng được thức ăn Dung nhi nấu nướng? Người cứ nhất định đòi vào thật vô ích quá.

Hồng Thất công nói: -Ta cũng chỉ muốn ăn món nem Uyên ương ngũ trôn thôi. Gã nhà bếp này không biết đi đâu, ngày mai bắt lấy y, bảo y nấu cho người nếm thử thì biết.

Chu Bá Thông nói: -Ta không tin lại hơn được Dung nhi.

Hoàng Dung cười một tiếng, biết y muốn cảm ơn việc mình tặng mặt nạ, nên luôn miệng khen ngợi mình.

Hồng Thất công nói: -Ta muốn ở đây chờ gã nhà bếp ấy, nếu người không có hứng thú thì cùng Tĩnh nhi hai người ra ngoài cung cũng được, chỉ cần Dung nhi ở đây làm bạn với ta, tối mai các người tới tiếp ứng ta là được.

Chu Bá Thông đeo cái mặt nạ Thành hoàng Bồ tát lên, cười nói: -Không, ta ở đây làm bạn với người. Ngày mai ta còn muốn đeo cái mặt nạ này đi dọa hoàng đế chơi. Quách huynh đệ, Dung nhi, các người đi xem Lão Độc vật, đừng để y lén đi ăn trộm di thư của Nhạc Phi.

Hồng Thất công nói: -Lão Ngoan đồng nói thế rất đúng. Các người đi mau đi, nhưng phải cẩn thận đấy.

Hai người đồng thanh vâng dạ. Chu Bá Thông nói: -Đêm nay đừng đánh nhau với Lão Độc vật, cứ để ngày mai xem ta đánh.

Hoàng Dung nói: -Bọn ta đánh không nổi y, tự nhiên là không đánh đâu.

Rồi cùng Quách Tĩnh lên ra ngoài ngự trù, định ra khỏi cung tới Quan Cái Cự theo dõi động tĩnh của bọn Hoàn Nhan Hồng Liệt, trong đêm tối nhún chân vòng qua hai chỗ cung điện, chợt thấy gió lạnh thổi tới, văng vẳng nghe có tiếng nước chảy, trong đêm sâu từng đợt từng đợt mùi

thơm đưa tới thâm cung đình viện, mà rõ ràng có ý vị của chốn sơn thủy đồng quê.

Hoàng Dung ngửi thấy mùi hương, biết gần đây ắt có một đám cây hoa rộng lớn, nghĩ thầm trong ngực uyển của cấm cung ắt có nhiều loại kỳ hoa dị thảo, không thể không đi xem để mở rộng tầm mắt, bèn kéo tay Quách Tĩnh theo mùi hoa lần tới. Dần dần nghe tiếng nước càng to hai người vòng qua một luống hoa, chỉ thấy từng tùng xanh trúc biếc cao vút rợp trời, non bộ giả sơn quanh co lờm chờm. Hoàng Dung ngắm ngẫm khen ngợi, nghĩ thầm: -Sự kỳ lạ ở đây tuy không bằng đảo Đào Hoa, nhưng cây cỏ đẹp dễ lại hơn rất nhiều, lại đi thêm vài trượng, chỉ thấy một dòng suối bạc như tấm lụa trắng từ bên núi chảy ra, róc vào một cái ao lớn, dưới đáy ao chắc có đường tháo nước đi, nên nước trong ao không đầy lắm.

Trong ao hoa sen nhiều vô kể, trước ao là một tòa hoa đường dày đặc, trên biển gạch viết ba chữ Thúy Hàn đường. Hoàng Dung tới trước cửa, chỉ thấy dưới hành lang trên bậc thềm bày đầy hoa mạt ly, tổ hình, xạ hương đằng, chu cần, ngọc quế, hồng tiêu, đồ bà, đều là các loại hoa nở rộ vào mùa hè, phía sau lại treo các loại hương như già mộc lan, long diên hương Chân Lạp, chỉ thấy mùi hương vây người, hơi thơm ngập điện. Trên bàn trong điện đặt mấy đĩa quả tươi như sen, dưa, tỳ bà, lâm ly, trên ghế bày mấy cái quạt tròn, xem ra trước khi hoàng đế đi nghỉ đã tới đây hóng mát.

Quách Tĩnh thở dài nói: -Lão hoàng đế này biết hưởng phúc thật.

Hoàng Dung cười nói: -Người cũng tới đây làm hoàng đế một lúc đi.

Rồi kéo Quách Tĩnh ngồi lên chiếc giường giữa điện, bưng trái cây tới quỳ xuống nói: -Vạn tuế gia xin mời dùng quả tươi.

Quách Tĩnh cười bốc một trái tỳ bà, nói: -Mời đứng dậy.

Hoàng Dung cười nói: -Hoàng đế không biết nói mời, khách sáo quá!

Hai người đang hạ giọng nói đùa, chợt nghe xa xa có người cao giọng quát: -Ai đấy?

Hai người cả kinh nhảy vọt lên núp sau hòn giả sơn, chỉ nghe tiếng chân rất nặng, hai người cao giọng quát tháo xông vào Hai người lắng nghe, biết người tới võ nghệ thấp kém, cũng không coi vào đâu. Chỉ thấy hai tên thị vệ đều cầm đơn đao chạy tới trước điện.

Hai người ấy nhìn khắp bốn phía không thấy có gì lạ. Một người cười nói:

-Người thấy ma rồi.

Người kia cười nói: -Mấy hôm nay đúng là hoa mắt.

Nói xong lui ra. Hoàng Dung cười thầm, kéo tay Quách Tĩnh đang định bước ra, chợt nghe hai người kia ha ha hai tiếng, thanh âm tuy rất nhỏ nhưng nghe là tiếng thở hắt ra sau khi bị điểm trúng huyệt đạo, hai

người đều nghĩ thầm: -Là Chu đại ca buồn bực ra đây nghịch ngợm chắc?

Chỉ nghe một người hạ giọng nói: -Liền với vườn cấm trong hoàng cung, tòa nhà trên thác nước là Thúy Hàn đường, chúng ta đi qua phía này.

Giọng nói ấy chính là Hoàn Nhan Hồng Liệt.

Quách Tĩnh và Hoàng Dung vô cùng hoảng sợ, nắm chặt tay nhau, núp sau hòn giả sơn không dám động dậy, nhìn lên phía điện dưới ánh sao thưa, rõ ràng xuất hiện bóng người, ngoài Hoàn Nhan Hồng Liệt, Âu Dương Phong, Bành Liên Hồ, Sa Thông Thiên, Linh Trí thượng nhân, Lương Tử ông, Hầu Thông Hải mọi người đều tới. Hai người đều kinh ngạc không hiểu: -Bọn người này vào hoàng cung để làm gì? Chẳng lẽ cũng vào đây ăn trộm thức ăn?

Chỉ nghe Hoàn Nhan Hồng Liệt hạ giọng nói: -Tiểu vương đã xem xét kỹ mật hàm của Nhạc Phi để lại, lại tra cứu công văn hai triều Cao tông, Hiếu tông, đoán nhất định là bộ di thư của Vũ Mục được cất giấu ở phía đông Thúy Hàn đường trong đại nội mười lăm bước.

Mọi người đưa mắt nhìn theo hướng tay y chỉ, chỉ thấy phía đông Thúy Hàn đường mười lăm bước có một ngọn thác chứ không có vật gì khác. Hoàn Nhan Hồng Liệt nói sau ngọn thác ấy cất giấu bộ di thư thế nào thì tiểu vương cũng khó mà đoán được, chỉ theo công văn sách vở suy ra, nhất định là ở chỗ ấy.

Sa Thăng Thiên có hiệu là Quỷ môn Long vương, thủy tính rất giỏi, nói: - Để ta tiến vào sau thác nước xem cho rõ ràng.

Câu nói vừa dứt, nhô lên hụp xuống mấy cái đã nhảy xuống thác, trong giây lát lại trôi lên. Mọi người bước ra đón lên, chỉ nghe y nói: -Vương gia quả rất sáng suốt, phía sau thác nước này là một sơn động, cửa động có một cánh cửa sắt đóng kín.

Hoàn Nhan Hồng Liệt cả mừng nói: -Di thư của Vũ Mục nhất định ở trong động, vậy phiền các vị mở cánh cửa sắt để tiến vào.

Bọn người đi theo có kẻ mang bảo đao bảo kiếm, nghe thấy câu ấy, đều muốn lập công, lập tức nhảy vào trước thác nước. Chỉ có Âu Dương Phong khế cười nhạt, đứng cạnh Hoàn Nhan Hồng Liệt, y thân phận khác hơn, không chịu theo mọi người đi lấy di thư.

Sa Thông Thiên dẫn đầu, cúi đầu lặn qua dòng nước, đột nhiên thấy kình phong vỗ vào giữa mặt, y vừa mới lặn xuống xem xét thì không thấy có động tĩnh gì, đâu ngờ ở đâu đột nhiên lại có địch nhân? Vội vàng tránh qua, thì cổ tay trái đã bị người nắm chặt, chỉ thấy một luồng đại lực đẩy tới, thân hình không tự chủ được, ngã lặn ra, vừa khéo va vào ngực Lương Tử ông, rồi lại hai người võ công đều rất cao, vận khí chống đỡ, nên đều chưa bị thương.

Đang lúc mọi người đều ngạc nhiên, sa Thông Thiên lại đã xuyên qua

thác nước, lần này y đã đề phòng, hai tay bảo vệ trước mặt, quả nhiên sau thác nước lại có một quyền đánh ra. Y giơ tay trái đỡ gạt, tay phải đánh trả lại một quyền, còn chưa nhìn thấy rõ thân hình đối phương. Lương Tử ông cũng đã nhảy vào sau làn nước. Đột nhiên có một ngọn bông quét ngang ra, chiêu thế lạ lùng kỳ quái, Lương Tử ông né tránh không kịp, bị đầu bông quét trúng bắp chân, đứng không vững, lập tức ngã xuống thác nước, y thân hình vốn ngửa về phía sau, bị thế nước dội vào ngực, dưới chân lại bị ngọn bông ngoặt một cái, thân hình không tự chủ được, ngã chúi ra ngoài thác. Đúng lúc ấy, sa Thông Thiên cũng bị một luồng chưởng lực lợi hại ép lùi ra khỏi làn nước.

Tam đầu giao Hầu Thông Hải cũng không nghĩ sư huynh công phu ra sao còn mình công phu thế nào, sư huynh đã thất lợi, thì mình làm sao có thể thành công chỉ cây thông thạo thủy tính, mở tròn hai mắt, xông bừa vào dòng thác.

Bành Liên Hồ biết là không hay, định xông lên tiếp ứng, đột nhiên nhìn thấy một bóng đen vọt lên trên đầu, bình một tiếng rơi xuống đất. Chỉ nghe Hầu Thông Hải nằm dưới đất lớn tiếng kêu đau. Bành Liên Hồ chạy tới trước mặt y, hạ giọng nói: -Hầu huynh, đừng kêu, sao ngã thế?

Hầu Thông Hải nói: -Con bà nó, mông đít ta bị đánh sưng bốn cục.

Bành Liên Hồ vừa ngạc nhiên vừa thấy buồn cười, hạ giọng nói: -Lẽ nào lại có chuyện ấy?

Mò tay xuống mông y, tựa hồ vẫn có hai cục, nhưng cũng không tiện mò kỹ, nhìn thấy tình trạng có vẻ khác lạ, không chịu xông vào chỗ nguy hiểm, bèn hỏi: -Người trong đó là ai?

Hầu Thông Hải đau quá, tức giận nói: -Làm sao ta biết được? Vừa mới vào đã bị đánh bay ra, quân khốn nạn!

Linh Trí thượng nhân tám hồng bào phát lên, sải chân bước vào thác nước, trong tiếng nước ào ào, chỉ nghe y vừa kêu vừa thét, đã đánh nhau với người ta vô cùng kịch liệt.

Mọi người ngó mặt nhìn nhau, đều rất ngạc nhiên. Sa Thông Thiên và Lương Tử ông bị người ta ép ra, nhưng trong bóng đêm, cũng chỉ nhìn thấy phía sau rèm nước hình như là một nam một nữ, nam sử quyền, nữ thì dùng một ngọn bông ngắn. Lúc ấy, nghe tiếng Linh Trí thượng nhân quát tháo gầm thét, tựa hồ bị nếm mùi đau khổ. Hoàn Nhan Hồng Liệt cau mày nói: -Vị thượng nhân này chẳng hiểu gì cả, quát tháo kinh thiên động địa như thế, thị vệ trong hoàng cung sẽ lập tức đổ tới chúng ta làm sao lấy trộm được di thư nữa?

Câu nói chưa dứt, trước mắt mọi người ánh hồng quang chớp lên, chỉ thấy tám thân to béo mặc áo cà sa màu đại hồng của Linh Trí thượng nhân trôi theo dòng nước xuống ao sen, lại nghe một tràng tiếng leng keng, hai chiếc đồng bặt võ khí của y cũng từ sau rèm nước trôi xuống.

Bành Liên Hồ sợ đồng bạt rơi xuống thành tiếng, làm kinh động tới thị vệ trong cung, vội vàng đưa tay chụp lấy, chỉ nghe bên trong rèm nước có một tràng tiếng chửi mắng bằng tiếng Phạn không ai hiểu được vang ra, một thân hình to béo dưới nước nhảy lên. Nhưng Linh Trí thượng nhân và Hầu Thông Hải công phu rất lại khác nhau, sau khi bị rơi xuống vẫn yên ổn đứng vững, mông đít rõ ràng không bị gì, chửi ầm lên: -Là thằng tiểu tử và con nha đầu mà chúng ta gặp trên thuyền đấy.

Nguyên là Quách Tĩnh và Hoàng Dung sau hòn giả sơn nghe được Hoàn Nhan Hồng Liệt sai mọi người tiến vào động ăn trộm di thư, nghĩ thầm: Nếu Vũ Mục di thư bị y lấy được, quân Kim sẽ có thể dùng binh pháp của Nhạc Vũ Mục để lại xâm phạm phương nam, chuyện này quan hệ không nhỏ, nên biết rõ Âu Dương Phong có ở đó, mình không chống được y, nhưng nếu không thẳng lưng xông ra, thì há để thương sinh trong thiên hạ gặp kiếp nạn? Hoàng Dung vốn định dùng kế ấy để dọa cho họ hoảng sợ bỏ chạy, nhưng Quách Tĩnh thấy sự thể đã gấp rút, không thể chần chừ được nữa, lập tức kéo tay Hoàng Dung từ sau hòn giả sơn chui vào sau làn nước, chỉ mong có thể thừa cơ tập kích, đánh Âu Dương Phong lúc xuất kỳ bất ý. Tiếng nước trên thác chảy ào ào, nên mọi người đều chưa phát giác được.

Hai người ra sức đánh lui bọn sa Thông Thiên, đều vừa sợ vừa mừng, quả thật không ngờ công phu Dịch cân đoàn cốt trong Cửu âm chân kinh lại thần diệu như thế, Đả cẩu bổng pháp của Hoàng Dung biến hóa kỳ ảo, diệu dụng vô cùng, đánh cho sa Thông Thiên, Linh Trí thượng nhân tay chân luống cuống, không biết làm sao, Quách Tĩnh thừa cơ sấn lên, chưởng kinh phát ra, đều hất được họ ra ngoài.

Hai người biết bọn sa Thông Thiên thất bại, thì Âu Dương Phong sẽ lập tức xuất thủ, quả thật là muôn vạn lần không chống nổi y. Hoàng Dung nói: -Chúng ta mau ra khỏi đây la hét ầm ĩ, để đại đội thị vệ trong cung kéo ra, họ sẽ không động thủ được.

Quách Tĩnh nói: -Không sai, cô ra kêu la đi, ta ở đây chặn họ.

Hoàng Dung nói: -Ngàn muôn lần không được đánh nhau với Lão Độc vật đấy.

Quách Tĩnh nói: -Được rồi, đi mau đi, đi mau đi.

Hoàng Dung đang định nhảy ra khỏi làn nước, chợt nghe búp một tiếng lớn, một luồng lực đạo mạnh mẽ từ ngoài dòng thác xô vào. Hai người đời nào dám đón đỡ, nhảy tránh qua hai bên, kế đó lại một tiếng ầm vang dội, dòng thác bị kinh lực Cáp mô công của Âu Dương Phong đánh bay tung tóe, trên cánh cửa sắt bọt nước bay tung, thanh thế ghê người.

Hoàng Dung tuy đã nhảy tránh ra, nhưng hậu tâm vẫn bị lực đạo Cáp mô công của y quét trúng, chỉ cảm thấy nghẹt thở, mắt hoa đầu váng, nàng vừa hơi định thần lập tức xông ra kêu: -Bất thích khách, bất thích khách!

Vừa cất tiếng kêu lớn, vừa sãi chân chạy về phía trước.

Nàng vừa kêu một tiếng, đám thị vệ hộ thủ chung quanh Thúy Hàn đường lập tức kinh động, chỉ nghe bốn phía vang lên tiếng quát tháo truyền lệnh. Hoàng Dung nhảy lên nóc nhà, rút ngói vù vù vù vù ném bừa xuống. Bành Liên Hồ chửi: -Đánh chết con nha đầu này trước. Rồi sẽ nói chuyện.

Rồi triển khai khinh công từ phía sau vọt lên. Lương Tử ông từ bên trái vòng lại, cũng mau chân sấn tới.

Hoàn Nhan Hồng Liệt vô cùng trấn tĩnh, nói với Dương Khang: -Khang nhi, con theo Âu Dương tiên sinh vào lấy sách.

Lúc ấy Âu Dương Phong đã tiến qua làn thác, ngồi ở dưới đất, lại búp một tiếng lớn, phát kinh đầy mạnh, hai cánh cửa sắt chỗ sơn động bay luôn vào bên trong.

Y đang định cất chân bước vào, chợt thấy một bóng người bên cạnh nhảy xổ tới, người chưa tới chưởng đã phát, đánh ra một chiêu Phi long tại thiên. Âu Dương phong lúc tới tầm tay tuy không nhìn rõ mặt người tới nhưng vừa nhìn thấy chiêu thức biết ngay là Quách Tĩnh, chợt động tâm niệm: -Kinh văn trong bộ Cửu âm chân kinh ảo diệu phi thường, mười câu không hiểu được tới hai câu, hôm nay đúng là dịp bắt sống thằng tiểu tử này, bức bách y phải giải thích cho rõ ràng.

Lúc ấy nghiêng người tránh qua một đòn của Quách Tĩnh, kế đó vươn tay một cái chụp vào hậu tâm của y.

Quách Tĩnh nghĩ bất kể thế nào cũng phải giữ chắc cửa động, không cho địch nhân tiến vào, chỉ cần kéo dài giây lát, thị vệ trong hoàng cung đổ tới thì đám kẻ gian này võ công có cao cường hơn rất lại cũng không thể không bỏ chạy, thấy Âu Dương Phong không ra sát thủ mà lại dùng Cầm nã thủ, thoáng thấy kinh ngạc, tay trái vung ra đón đỡ, tay phải dùng Không minh quyền phản kích, kinh lực tuy không mạnh bằng Hàng long thập bát chưởng nhưng quyền ảnh bay lượn, thủ pháp kỳ lạ. Âu Dương Phong kêu lên: -Giỏi lắm!

Trầm vai trả đòn, chụp vào tay phải y, trên tay vẫn chưa mang kinh lực mau lẹ mãnh liệt.

Nguyên là Âu Dương Phong lúc trên đảo hoang bắt đầu luyện tập theo kinh văn mà Quách Tĩnh viết cho, càng luyện càng thấy không đúng. Y đâu biết kinh văn đã bị sửa đổi tứ tung, không biết nói gì, chỉ cho rằng là ý nghĩa sâu xa nhất thời không thể hiểu rõ. Về sau nghe Hồng Thất công trên bè đọc đoạn quái văn lú la lú lo, càng cho rằng đó là then chốt trong việc tu tập theo kinh văn. Y mỗi lần giao thủ lại thấy công phu của Quách Tĩnh tăng tiến thêm một bậc, trong lòng vừa sợ vừa mừng: sợ là thằng tiểu tử này tiến bộ như thế nhất định là dựa vào chân kinh, quả thật đáng sợ, mừng là chân kinh đã nằm trong tay mình, với

căn bản công phu của mình ngày sau nhất định sẽ không biết tiến tới đâu mà kể. Lần trước trên bè gỗ lấy một chọi hai, liều mạng đánh nhau, hoàn toàn chiếm được thượng phong, có thể ung dung theo ý, cho rằng là nhờ tu tập theo kinh văn, lúc ấy bèn từng chiêu từng chiêu chiết giải qua lại với y. Di thư của Vũ Mục có lấy được hay không y cũng không để ý lắm, đại sự trong lòng chỉ có võ học trong bộ chân kinh.

Lúc ấy quanh Thúy Hàn đường ánh lửa đã soi sáng như ban ngày, từng đám từng đám cung giám thị vệ kéo tới. Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy Âu Dương Phong tiến vào sau rèm nước hồi lâu không ra, mà vệ sĩ trong cung kéo tới như mây, thấy tình thế không hay, may là đám thị vệ đều ngẩng đầu nhìn Hoàng Dung ác đấu với Bành Liên Hồ, Lương Tử ông trên nóc nhà, không biết sau rèm nước còn có đại sự, nhưng đoán rằng chỉ trong giây lát không khỏi bị người ta phát giác, sốt ruột cứ xua tay giẫm chân, luôn miệng thôi thúc: -Mau lên, mau lên.

Linh Trí thượng nhân nói: -Vương gia đừng sợ, tiểu tăng xin vào lần nữa.

Rồi đưa chưởng trái ra trước ngực, lại nhảy vào rèm nước. Lúc ấy ánh sáng đã soi thấu qua rèm nước, chỉ thấy Âu Dương Phong đang chiết chiêu với Quách Tĩnh trước cửa động, Dương Khang mấy lần muốn xông vào nhưng làm sao qua được quyền kinh chưởng phong của hai người?

Linh Trí thượng nhân chỉ nhìn thấy vài chiêu, trong lòng không sao nhìn được, nghĩ thầm cục diện trước mắt khẩn cấp thế nào mà gã Âu Dương Phong này lại còn thông thả ở đây luyện tập võ nghệ với người ta, đúng là vô cùng khốn khiếp, bèn quát lớn: -Âu Dương tiên sinh, ta tới giúp người đây!

Âu Dương Phong quát: -Tránh ra cho ta!

Linh Trí thượng nhân nghĩ thầm: -Ở đây mà người còn khoe mẽ anh hùng hảo hán, ra vẻ đại tôn sư võ học gì đó à?

Bèn khom lưng sấn vào bên trái Quách Tĩnh, một chiêu Đại thủ ấn vỗ vào huyệt Thái dương của y. Âu Dương Phong cả giận, tay phải vươn ra, lại nắm lấy cái gáy đầy thịt của y ném luôn ra ngoài.

Linh Trí thượng nhân lại bị nắm chặt, vô cùng tức giận, những câu chửi độc ác nhất đều tuôn ra, chỉ có điều y chửi bằng tiếng Tạng, Âu Dương Phong vốn không hiểu gì, nhưng khi y vừa chửi được nửa câu: -Ba nê mê hồng ...

Thì một làn nước mạnh đã vọt vào miệng, lập tức khiến y phải nuốt câu chửi theo ngụm nước vào bụng. Nguyên là lần này y bị ném ra ngửa mặt lên trời, nước thác đổ xuống, róc đúng vào miệng y.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy Linh Trí thượng nhân đằng vân giá vụ bay thẳng ra ngoài, loảng xoảng lách cách mấy tiếng vang lên đê vỡ mấy chậu hoa trước Thúy Hàn đường, kêu thầm không hay, lại thấy vệ sĩ trong cung nhao nhao xông lên, vội vén vạt áo bào lên, cũng xông vào

sau rèm nước. Y tuy biết võ công nhưng không cao cường lắm, bị làn nước đẩy vào, dưới chân trơn tuột, lập tức chúi về phía trước.

Dương Khang vội sấn lên đỡ y. Hoàn Nhan Hồng Liệt vừa định thần, nhìn thấy rõ tình thế không xong, kêu lên: -Âu Dương tiên sinh, người có thể đuổi thẳng tiểu tử này ra không?

Y biết bất kể khẩn cầu hay quát tháo Âu Dương Phong thì đối phương đều chưa chắc đếm xỉa, nhưng nói một câu hời hợt như thế thì y lại phải xuất toàn lực thu thập Quách Tĩnh, đúng là như người ta nói “Sai tướng không bằng khích tướng”, quả nhiên Âu Dương Phong vừa nghe thấy, lập tức trả lời: -Chuyện đó thì có gì không được?.

Rồi ngồi thụp xuống đất, quát lớn một tiếng, liên tiếp vận kinh lực Cáp mô công lên, hai chưởng cùng đẩy ra đánh thẳng về phía trước.

Một đòn ấy là công lực toàn thân của y tụ tập, cho dù là Hồng Thất công, Hoàng Dược Sư ở đây cũng không thể thẳng thắn trước mặt đón đỡ, Quách Tĩnh làm sao chống nổi?

Âu Dương Phong vừa chiết chiêu với y, ép y đem từng chiêu từng chiêu Không minh quyền đánh ra, chỉ thấy chiêu số tinh vi, biến hóa kỳ ảo, bất giác ngấm ngầm khen ngợi, chỉ cho là võ công ghi chép trong Cửu âm chân kinh, có ý muốn dẫn dụ y sử dụng hết pho quyền pháp này để dễ có cái ấn chứng, nhưng Hoàn Nhan Hồng Liệt lại xông vào, chỉ một câu nói lại khiến Âu Dương Phong không thể không dùng hết toàn lực. Nhưng y vẫn còn có ý muốn dùng Quách Tĩnh, rốt lại cũng không muốn giết hại, chỉ là muốn y biết mùi lợi hại mà lui vào là được.

Nào ngờ Quách Tĩnh đã lên cơn, quyết ý gìn giữ di thư của Vũ Mục, biết chỉ cần mình nghiêng người tránh qua, thì cửa động sẽ mở toang, bộ di thư ắt rơi vào tay đối phương. Vệ sĩ phía ngoài tuy nhiều, nhưng làm sao cản được loại người như Âu Dương Phong. Nhìn thấy đòn tới hung mãnh, đỡ không được, tránh không xong, lập tức hai chân điểm một cái nhảy lên bốn thước tránh qua một đòn, lúc rơi xuống vẫn chặn ở cửa động. Chỉ nghe sau lưng vang lên một tiếng động lớn, đất đá rơi xuống rào rào, kinh lực của Âu Dương Phong đều đánh vào vách đá trong sơn động. Âu Dương Phong quát: -Giỏi lắm!

Đòn thứ hai lại mau lẹ dị thường đẩy ra, kinh đột trước chưa tới nơi, kinh đột sau đã phát tiếp. Quách Tĩnh thấy kinh phong trùn lên người, trong lòng biết không hay, ra một chiêu Chấn kinh bách lý, cũng hai tay đẩy thẳng ra, đây là chiêu có oai lực mạnh nhất trong Hàng long thập bát chưởng.

Lần này là lấy cứng chọi cứng, trong chớp mắt đôi bên đều ngưng tụ hết công lực. Quách Tĩnh biết rõ mình không chống nổi, không thua không được, nhưng tình thế đã bị bức bách tới nước ấy, không còn con đường nào khác.

Hoàn Nhan Hồng Liệt thấy hai người vốn chột lui chột tới, nhô lên hụp xuống đánh nhau, đột nhiên biến thành như hai cái xác cứng đờ, ngay ngón tay cũng không động đậy, tựa hồ cũng không thở một hơi, bất giác vô cùng kinh ngạc.

Qua một lúc, Quách Tĩnh toàn thân đã đổ mồ hôi ròng ròng, Âu Dương Phong biết nếu thắng thần đốn đỡ lần nữa thì đối phương ắt bị trọng thương, có ý muốn nhường y nửa chiêu, lúc ấy hơi thu kinh lực lại nào ngờ trước ngực vừa hóp vào, kinh lực của đối phương đã đánh thẳng tới, nếu không phải công lực của y thâm hậu thì lần này đã phải thất bại nặng, Âu Dương Phong giật nảy mình, không ngờ y tuổi còn trẻ, mà chưởng lực đã lợi hại như thế, lập tức hít vào một hơi, vận kinh phản kích, lập tức chặn đứng được luồng lực đạo xô tới. Nếu y phát kinh lực lần nữa thì có thể xô ngã Quách Tĩnh, chỉ là lúc ấy chưởng lực đôi bên đều rất mãnh liệt, muốn phân thắng phụ thì không đánh đối phương trọng thương không được, muốn đánh chết y thì không khó nhưng bí quyết võ học trong chân kinh ở thẳng tiểu tử này chẳng lẽ lại để hủy dưới tay mình? Trong lòng chỉ muốn kéo dài một lúc đợi kinh lực của y yếu đi, thì có thể ra tay bắt sống.

Không bao lâu, kinh lực của hai người đã tiêu hao khá nhiều, nhưng Hoàn Nhan Hồng Liệt và Dương Khang đứng ngoài nhìn vẫn không biết cục diện đến lúc nào mới có thay đổi, bất giác vô cùng sốt ruột, thật ra hai người giằng co, cũng chỉ là việc trong khoảnh khắc, chỉ vì ánh lửa ngoài thác nước rất sáng, tiếng ầm ĩ càng lúc càng vang dội nên trong lòng Hoàn Nhan Hồng Liệt và Dương Khang dường như cũng không biết đã trải qua bao nhiêu thời gian.

Đột nhiên nghe chát một tiếng, hai vệ sĩ xông vào bên trong thác. Dương Khang xông lên chặn lại, sạt sạt hai tiếng, hai tay chia ra vỗ vào đỉnh đầu hai người, Cửu âm bạch cốt tráo vừa ra đòn đã thu công, chỉ thấy một mùi máu tanh xông vào mũi, ý giết người trỗi dậy, rút trong ống giày ra một ngọn chủy thủ, nghiêng người sấn vào đâm mau vào hông Quách Tĩnh.

Quách Tĩnh đang dùng toàn lực chống cự chưởng lực của Âu Dương Phong, làm sao rảnh mà tránh nhát đao ấy? Y biết chỉ cần thân hình hơi động, kinh lực hơi giảm đi, sẽ lập tức mất mạng dưới Cáp mô công của Tây độc, vì vậy thấy rõ mũi chủy thủ nhọn hoắt đâm vào người nhưng vẫn không đến xỉa gì tới, đột nhiên thấy hông đau nhói, hơi thở lập tức tắc nghẹn, không tự chủ được, vung quyền đập xuống trúng vào cổ tay Dương Khang.

Lúc ấy hai người võ công đã cách nhau rất nhiều, một quyền ấy của Quách Tĩnh đập xuống khiến Dương Khang đau buốt như gãy xương, vội rút tay lại, ngọn chủy thủ đã cắm ngập một nửa vào hông Quách Tĩnh. Đúng lúc ấy trước ngực Quách Tĩnh cũng bị trúng chưởng lực Cáp mô công, không kêu được một tiếng, ngã sấp xuống đất.

Âu Dương Phong thấy rút lại cũng đã thương được y xua tay lắc đầu, liên tiếp kêu lên: -Đáng tiếc, đáng tiếc!

Trong lòng vô cùng chán nản, nhưng nghĩ lại thằng tiểu tử này đã cứu không được nữa, không cần đếm xỉa gì tới, chỉ còn cách đi cướp bộ di thư của Vũ Mục, đưa mắt tức giận nhìn Dương Khang một cái, nghĩ thầm: -Thằng tiểu tử này làm hỏng việc lớn của ta.

Rồi quay người cất chân bước vào động, Hoàn Nhan Hồng Liệt và Dương Khang cũng bước vào theo.

Lúc ấy vệ sĩ trong cung đã ào ào xông tới, Âu Dương Phong vẫn không quay lại, vung ngược tay chụp lấy từng người từng người tiện tay ném ra. Y quay lưng lại nhưng tiện tay chụp tiện tay ném, lại không có một vệ sĩ nào bước vào được trong động.

Dương Khang đánh hỏa tập lên xem tình trạng trong động, chỉ thấy dưới đất bụi bặm thành đồng, rõ ràng rất lâu không có người vào, ở giữa có một bàn đá lẻ loi trên bàn đá có một cái hộp đá vuông hai thước, trên nắp hộp có dán niêm phong, ngoài ra không có vật gì khác.

Lúc Dương Khang đánh hỏa tập lên nhìn, thì thấy chữ viết trên dấu niêm phong vì lâu năm bị mờ đi không nhìn thấy rõ. Hoàn Nhan Hồng Liệt kêu lên: -Bộ di thư ắt trong cái hộp ấy rồi.

Dương Khang cả mừng đưa tay bưng lấy. Âu Dương Phong vươn tay trái đẩy nhẹ vào vai y một cái, Dương Khang đứng không vững loạng choạng chúi ra vài bước, đang còn ngạc nhiên, đã thấy Âu Dương Phong cắp cái hộp đá vào nách. Hoàn Nhan Hồng Liệt kêu lên: -Đại công cáo thành rồi, mọi người rút lui thôi!

Âu Dương Phong đi đầu mở đường, ba người xông ra bên ngoài.

Dương Khang thấy Quách Tĩnh trên người đầy máu tươi, không hề động đậy nằm một chỗ với mấy vệ sĩ ngoài cửa động, trong lòng hơi cảm thấy xấu hổ, hạ giọng nói: -Người không biết hay dở, thích can thiệp vào chuyện không đâu, thì đừng trách ta không nghĩ tới tình nghĩa anh em.

Nghĩ tới ngọn chủy thủ của mình còn cắm trên người y, bèn khom lưng cúi xuống định rút ra, từ ngoài rèm nước có một bóng người nhảy vào kêu lên: -Tĩnh ca ca, người ở đâu rồi?

Dương Khang biết là giọng Hoàng Dung, trong lòng hoảng sợ, không kịp rút ngọn chủy thủ, nhảy qua người Quách Tĩnh, vội vàng vọt ra khỏi rèm nước, theo bọn Âu Dương Phong chạy đi, Hoàng Dung lách đông né tây, đánh nhau với Bành Liên Hồ, Lương Tử ông trên nóc nhà. Không bao lâu thị vệ trong cung càng lúc càng đông, tiếng quát tháo vang trời, hai người Bành Lương đang ở trong cấm cung, rút lại trong lòng cũng sợ sệt, không dám đánh lâu, cùng bọn sa Thông Thiên lui về cạnh thác nước, chỉ chờ Hoàn Nhan Hồng Liệt ra. Mọi người cạnh cửa động vừa giết mấy người thị vệ, Âu Dương Phong đã đắc thủ ra khỏi động.

Hoàng Dung lo lắng cho Quách Tĩnh, nhảy vào sau rèm nước, kêu mấy tiếng không nghe trả lời, hoảng sợ tiến vào đánh hỏa tập soi, chợt thấy y toàn thân đầy máu, đang nằm ngay dưới chân mình. Lần này thì nàng phát hoảng tới mức lục thần vô chủ, tay run lên, hỏa tập rơi xuống đất tắt ngấm. Chỉ nghe đám thị vệ ngoài động cao giọng quát tháo, la hét đuổi bắt thích khách. Mười mấy người thị vệ bị Âu Dương Phong ném ra ngoài vỡ đầu sứt trán, không ai dám tiến lên động thủ nữa. Nhưng thân mang chức trách thị vệ trong cung, trước mặt thích khách xông vào cung, nếu không cao giọng quát tháo thì làm sao bày tỏ được lòng trung thành, xả thân vì chúa?

Hoàng Dung cúi xuống bế Quách Tĩnh lên, sờ thấy tay y còn ấm, cũng hơi yên tâm, kêu y mấy tiếng vẫn không thấy trả lời, lập tức đỡ y lên nhảy ra khỏi rèm nước, núp vào phía sau hòn giả sơn. Lúc ấy một dải Thúy Hàn đường đèn đuốc sáng choang như ban ngày, thị vệ ở các điện khác nghe tin cũng đều nhao nhao kéo tới Hoàng Dung thân pháp tuy mau lẹ nhưng không thoát khỏi con mắt của bấy nhiêu người, đã sớm có mấy người phát hiện ra, cao giọng quát tháo đuổi tới.

Nàng trong bụng mắng thầm: -Các người là đồ bì thối như thế, không đuổi theo kẻ gian mà đuổi người tốt.

Nghiến răng sải chân chạy mau, mấy tên thị vệ võ công hơi cao hơn đuổi sát tới, nàng phóng ra một nắm cương châm, phía sau tiếng ái chà liên tiếp vang lên, mấy người ngã xuống. Số còn lại không dám đuổi sát trọn mắt nhìn theo nàng nhảy qua tường không biết chạy đi đâu.

Mọi người làm ầm lên một trận ẦY, trong cung trên dưới đều hoảng sợ, trong đêm tối không biết là trong hoàng tộc mưu cướp ngôi hay thần dân phản nghịch làm loạn. Bọn cung vệ, ngự lâm quân, cấm quân đều hoảng sợ, các tướng lãnh coi quân không ai biết loạn tặc từ đâu tới bỗng dưng lo lắng suốt đêm, mãi đến trời sáng mới thấy quân thiết kỵ đổ ra truy xét khắp trong thành. Cuối cùng bắt được không ít bọn “phản nghịch”, “Thích khách”, sau khi tra vấn, mới biết nếu không phải là đám lưu manh trong vùng thì là bọn đào tường khoét vách, chỉ đành ngụy tạo khẩu cung, giết bừa một đám, đã báo được ơn vua, lại giữ được chức tước.

Đêm ấy sau khi Hoàng Dung ra khỏi cung, hoảng sợ không chọn đường, chạy bừa một hồi, thấy không có ai đuổi theo mới chạy chậm lại, lách vào một ngõ hẻm, đưa ngón tay lên mũi Quách Tĩnh, mừng rỡ thấy y vẫn còn thở, hỏa tập đã làm rơi trong cung, trong đêm tối cũng không nhìn thấy y bị thương chỗ nào. Nàng biết đến khi trời sáng một người máu me đầm đìa toàn thân tất nhiên rất khó yên thân được trong thành, bên liền đêm vượt ra tường thành, trở về chỗ quán cô Ngốc.

Cho dù Hoàng Dung một thân võ công, nhưng cũng Quách Tĩnh chạy suốt nửa đêm, trong lòng lại hoảng sợ lo lắng, đến khi đẩy cửa quán

rượu của cô Ngốc vào ngòai xuống, thì thở hển hển, toàn thân như rời cả ra. Nàng ngòai xuống định thần xong, không chờ nghỉ ngơi, lập tức đi lấy một thanh củi từng đốt lên soi vào mặt Quách Tĩnh, càng cảm thấy sợ hãi hơn lúc ở trong cung.

Chỉ thấy y hai mắt nhắm nghiền, mặt trắng bệch như tờ giấy, quả thật không biết có sống được không. Hoàng Dung từng thấy y bị thương mấy lần, nhưng chưa lần nào nguy hiểm như thế này, chỉ cảm thấy tim mình tựa hồ muốn vọt ra khỏi lồng ngực, nắm chặt thanh củi cháy ngắn người đứng đó, đột nhiên có một cánh tay từ bên cạnh đưa ra đón lấy thanh củi. Hoàng Dung từ từ quay đầu qua thì nhìn thấy cô Ngốc.

Hoàng Dung hít sâu một hơi, lúc ấy bên cạnh có thêm một người cũng thấy can đảm hơn, đang định tìm xem Quách Tĩnh bị thương chỗ nào, dưới ánh lửa đột nhiên thấy trên hông y có một vật đen bóng, nguyên là chuôi gươm bọc của thanh chuỷ thủ, cúi đầu xuống nhìn chỉ thấy một thanh chuỷ thủ cắm thẳng vào giữa hông y.

Lúc ấy, Hoàng Dung kinh hoàng cực điểm, trong lòng lại lập tức trở nên bình tĩnh, nhẹ nhàng xé vạt áo chỗ hông y, da thịt lộ ra, chỉ thấy máu loang lổ ở hai bên thanh chuỷ thủ, mũi chuỷ thủ cắm sâu vào thịt khoảng mấy tấc. Nàng nghĩ thầm nếu rút thanh chuỷ thủ ra chỉ sợ y mất mạng ngay đương trường, nhưng nếu không rút ra, càng kéo dài thời gian thì càng khó cứu, bèn cắn chặt răng, đưa tay cầm chắc chuôi ngọn chuỷ thủ, đang định giật ra đột nhiên trong lòng hoảng sợ, không tự chủ được lại rút tay lại cứ thế mấy lần, không sao quyết ý được.

Cô Ngốc thấy thế không nhin được, thấy Hoàng Dung lần thứ tư lại rút tay lại, đột nhiên đưa tay cầm chuôi kiếm, dùng sức giật mạnh ra, Quách Tĩnh và Hoàng Dung cùng bật tiếng kêu lớn, cô Ngốc thì tựa hồ vừa làm xong một trò chơi, hô hô cười lớn.

Hoàng Dung chỉ thấy máu tươi từ trong vết thương của Quách Tĩnh phun ra như suối, cô Ngốc vẫn còn cười ngặt nghẽo, vừa sợ vừa giận, lật tay đánh một chưởng hất cô Ngốc lộn nhào. Rồi lập tức khom người dùng đao cắt khăn tay buộc vết thương.

Cô Ngốc nhào đi một cái, thanh củi cháy tắt ngấm, trong nhà lập tức tối om.

Cô Ngốc cả giận, sấn lên phóng mạnh một cước, Hoàng Dung cũng không tránh né, một cước ấy đá trúng đùi nàng, cô Ngốc sợ Hoàng Dung vùng dậy đánh mình, đá xong một cước lập tức tránh ra xa, qua một lúc lại nghe tiếng Hoàng Dung khóc sứt sịt, cảm thấy kỳ lạ, vội vàng đốt một thanh củi lên, hỏi: -Ta đá người đau lắm à?

Lúc ngọn chuỷ thủ rút ra đau buốt, Quách Tĩnh đang ngất đi lập tức tỉnh lại, dưới ánh lửa thấy Hoàng Dung đang quỳ cạnh mình, vội hỏi: -Bộ di thư của Nhạc gia gia bị.., bị.., cướp đi rồi phải không.

Hoàng Dung nghe y nói, trong lòng cả mừng, thấy y vẫn khấn khấn không quên chuyện ấy, nghĩ thầm lúc này không thể để y lo phiền thêm, bèn nói: -Người yên tâm, bọn gian tặc không thể hạ thủ được ...

Đang định hỏi thương thế của y, chỉ cảm thấy trên tay toàn máu tươi âm ẩm.

Quách Tĩnh hạ giọng nói: -Tại sao cô khóc?

Hoàng Dung cười thầm một tiếng, nói: -Ta không có khóc.

Cô Ngốc đột nhiên nói chen vào: -Cô ta khóc đấy còn chối à? Người xem kìa, trên mặt cô ta còn đầy nước mắt.

Quách Tĩnh nói: -Dung nhi, cô yên tâm, trong Cửu âm chân kinh có chép cách trị thương, ta không chết được đâu.

Vừa nghe câu ấy, Hoàng Dung lập tức như đang trong đêm đen nhìn thấy một ngọn đèn sáng, hai mắt đang tối sầm nhìn thấy ánh sáng chói chang, mừng rỡ không sao nói xiết, định hỏi thật kỹ nhưng lại sợ y hao tổn tinh thần, bèn xoay người nắm tay cô Ngốc, cười nói: -Tỷ tỷ, mới rồi ta đánh người đau không?

Cô Ngốc còn muốn biết nàng có khóc hay không, bèn nói: -Ta thấy người khóc mà, người lại chối không nhận.

Hoàng Dung cười khẽ nói: -Được rồi, ta khóc xong rồi. Người không khóc, người giỏi lắm.

Cô Ngốc nghe nàng khen ngợi mình, vô cùng cao hứng.

Quách Tĩnh từ từ vận khí, thấy đau đớn không sao chịu nổi. Lúc ấy Hoàng Dung đã bình tĩnh lại, rút ra một ngọn kim châm, bước tới đâm vào huyệt đạo bên trái vết thương của y vừa để cầm máu vừa để giảm đau, sau đó rửa vết thương cho y, buộc thuốc cầm máu vào, lại cho y uống mấy viên Cửu hoa ngọc lộ hoàn. Quách Tĩnh nói: -Nhát kiếm này tuy đâm khá sâu, nhưng.., nhưng không trúng chỗ yếu hại, không.., không quan hệ gì. Cáp mô công của Lão Độc vật quả thật rất khó chống, may là đường như y chưa dùng toàn lực, xem ra còn có thể cứu, chỉ là phải phiền có vất vả bảy ngày bảy đêm.

Hoàng Dung thở dài nói: -Cho dù phải vất vả vì người bảy mươi năm, người cũng biết ta vui lòng mà.

Quách Tĩnh trong lòng ngây ngất, lập tức cảm thấy choáng váng, qua một lúc mới từ từ định thần, nói: -Chỉ tiếc sự phụ bị thương mấy ngày ta mới tới gặp, bỏ qua cơ hội chữa thương cho người. Nếu không thì cho dù nọc rắn độc lợi hại khó mà chữa khỏi, cũng không đến nỗi.., cũng không đến nỗi bó tay hết cách như hiện nay.

Hoàng Dung nói: -Hôm ấy trên đảo cho dù có thể chữa vết thương cho sự phụ thì chú cháu Lão Độc vật há lại để yên? Người đừng nghĩ ngợi gì nữa, mau nói cách thức trị thương cho mình đi, để người ta yên tâm.

Quách Tĩnh nói: -Phải tìm một chỗ yên tĩnh, hai người chúng ta theo pháp môn trong chân kinh, đồng thời vận khí dụng công, hai người đều đưa chưởng ra đè vào nhau, dùng công lực của cô giúp ta trị thương.

Y nói tới đó nhắm mắt hít vào mấy hơi mới nói tiếp: -Cái khó là trong bảy ngày bảy đêm ấy, thủ chưởng của hai người không được lìa nhau lúc nào, ta và cô hơi thở tương thông, tuy có thể nói chuyện với nhau, nhưng quyết không được nói chuyện một câu với người thứ ba, càng không thể đứng lên đi lại nửa bước. Nếu có người tới quấy rầy thì chỉ ...

Hoàng Dung biết cách trị thương ấy cũng như ngồi luyện công, trước khi hành công viên mãn, chỉ cần một khắc nửa giờ bị ngoại cảnh xâm phạm, hoặc ma chướng trong lòng quấy nhiễu, hơi có lúc nào bất định thì không khỏi bị tẩu hỏa nhập ma, không những công phu bỏ hết mà còn nhẹ thì trọng thương, nặng thì mất mạng.

Cho nên người học võ luyện khí thành công, nếu không phải ở núi hoang hang vắng ít người lui tới thì cũng bế quan không ra ngoài, hoặc là phải có sư phụ đồng môn võ công cao cường thủ hộ bên cạnh để khỏi xảy ra chuyện đáng tiếc. Nàng nghĩ thầm: -Chỗ yên tĩnh nhất thời khó tìm ra, trị thương thì phải có mình giúp đỡ, nhờ cô Ngốc chặn ngoài không cho ai, vào quấy nhiễu thì tự nhiên muôn ngàn lần không thể, Cô ta lại vào quấy nhiễu không chịu thôi. Phải gọi Chu đại ca về, y thì nhất định sẽ không yên tâm bảo vệ cho bọn mình bảy ngày bảy đêm, chưa chắc đã được mà hỏng việc thì nhiều. Vậy thì làm sao là tốt?

Nàng trầm ngâm hồi lâu, đưa mắt nhìn qua nhà bếp, chợt động tâm niệm: -Có rồi, chúng ta cứ núp trong gian mật thất này trị thương. Trước kia Mai Siêu Phong luyện công cũng không có ai hộ trì, chẳng phải y thị cũng núp trong hang dưới đất hay sao?

Lúc ấy trời đã hơi sáng, cô Ngốc xuống bếp nấu cháo cho hai người ăn. Hoàng Dung nói: -Tĩnh ca ca, người dưỡng thần một lúc đi, ta đi mua thức ăn, chúng ta sẽ lập tức luyện tập.

Nghĩ thầm đang mùa hè nóng nực, những thức ăn rau cỏ để bảy ngày bảy đêm ắt sẽ thiu thối, bèn đi mua một gánh dưa gang.

Người dân bán dưa gánh dưa vào quán, chất đống dưới đất, lấy tiền rồi đi, nói: -Dưa thôn Ngưu Gia chúng tôi vừa ngon vừa ngọt, cô nương người ăn thử sẽ biết ngay.

Hoàng Dung nghe ba chữ thôn Ngưu Gia, trong lòng chợt hoảng sợ, tự nhủ: -Té ra đây chính là thôn Ngưu Gia, quê cũ của Tĩnh ca ca.

Nàng sợ Quách Tĩnh nghe thấy sẽ xúc động, lúc ấy bèn bồi bác vài câu, chờ người thôn dân kia ra khỏi bèn vào trong xem xét, thấy Quách Tĩnh đã ngủ say, vết thương trên hông không còn máu tươi thấm ra nữa.

Nàng mở cửa chạn vận cái bát sắt, mở cạnh cửa bí mật, đem gánh dưa từng trái từng trái mang vào, trái sau cùng để lại cho cô Ngốc, dặn đi

dặn lại cô ta muôn ngàn lần không được nói họ đang ở bên trong, bất kể có chuyện lớn bằng trời cũng không được la hét ầm ĩ. Cô Ngốc tuy không hiểu ý nàng, nhưng thấy vẻ mặt nàng trang nghiêm, lời lẽ lại rất rõ ràng, bèn gật đầu ưng thuận, nói: -Các người muốn núp trong đó ăn dưa gang, không cho người ta biết, ăn xong dưa mới ra. Cô Ngốc không nói đâu.

Hoàng Dung cười nói: -Phải đấy, cô Ngốc không nói, cô Ngốc là cô nương tốt.

Cô Ngốc mà nói thì cô Ngốc là cô nương xấu. Cô Ngốc luôn miệng nói: - Cô Ngốc không nói, cô Ngốc là cô nương tốt.

Hoàng Dung dứt cho Quách Tĩnh ăn một bát cháo, mình cũng ăn một bát, sau đó đỡ y vào mặt thất. Lúc từ bên trong đóng cửa lại, vẫn thấy cô Ngốc trên vẻ mặt ngây ngô thoáng nụ cười, nói: -Cô Ngốc không nói.

Hoàng Dung chợt động tâm niệm: -Cô nương này ngu ngốc như thế, chỉ sợ gặp người khác sẽ nói: -Hai người bọn họ núp trong nhà bếp ăn dưa gang, cô Ngốc không nói đâu. Chỉ có giết cô ta đi mới không xảy ra hậu hoạn.

Nàng từ nhỏ được phụ thân đào luyện, những chuyện nhân nghĩa đạo đức, chính tà thị phi gì gì đều không đếm xỉa tới tuy cô Ngốc ắt có quan hệ sâu xa với Khúc Linh Phong nhưng đã có thể làm hại tới tính mạng của Quách Tĩnh thì mười cô Ngốc cũng giết được bèn rút thanh chuỳ thủ lấy từ hông Quách Tĩnh ra, định bước ra động thủ.